

DEN*danske*
STJERNE

Februar 1972 · 121. Argang · Nummer 2

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

AF ÆLDSTE BERNARD P. BROCKBANK
assistent til De Tolvs Råd

Der er i dag åndeligt mørke mange steder i verden og i tilværelsen for mange af Herrens børn.

I dag findes der en udbredt respektløshed for Gud, respektløshed for Jesus Kristus, Hans lærdomme og bud, respektløshed for en selv og for næsten, respektløshed for ægteskab og familie, respektløshed for De hellige Skrifter. Der er mange, der elsker sig selv og fornøjelser mere end de elsker Gud. Mennesker elsker Guds skaberværk, mere end de elsker Skaberen. Alkohol, tobak, stimulanser og stoffer forbruges i overflod. For mange gælder det, at deres lyster styrer deres hjerner og sind, fremfor at det gudgivne menneskesind styrer lysterne. Kærlighed bliver tit til begær. Kærlighed kommer fra Gud og begyres fra Satan.

Unge mennesker og mange andre er bekymrede for dagen idag og for fremtiden. Jeg bliver tit spurgt: „Hvad har dagen idag og fremtiden at tilbyde mig?“ Unge mennesker, alt, hvad jeres Gud og Frelser nogensinde har tilbudt det dødelige menneske, står til jeres rådighed i dag. Viden om den levende Gud og den levende Jesus Kristus står til jeres rådighed nu. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Budskaber til de hellige i Storbritannien. Af Præsident Joseph Fielding Smith	47
Tanker fra en forhenværende missionær i England. Af Hugh B. Brown	52
Genoprettelsens budskab. Af A. Theodore Tuttle	57
Frygt ikke. Af Alvin R. Dyer	60
At praktisere hvad vi prædiker. Af Marion D. Hanks	63
Når du engang omvender dig. Af S. Dilworth Young	67
Nedenstående er uddrag af taler holdt ved møderne på Kirkens regionsgeneralkonference i Manchester i England	70
Spørgsmål og svar	72
Guds Rige. Af Theodore M. Burton	76
Alle kan få del i Adams velsignelse. Af Eldred G. Smith	79
Pachanee. Af Mickey Goodwin	81
Børnens sider: Mellem venner. Af Howard W. Hunter	17
Stuart og mørket. Af Wilma Buitelaar	21
Venner i Japan	24
Jiro og baseball-holdet. Af Bernadine Beatie	26

På omslaget: Vort omslag viser i denne måned to billeder fra De britiske Øer. Forsidebilledet forestiller præsident Joseph Fielding Smith, den 95-årige profet, seer og åbenbarer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, han spadserer ned ad en sti i en rosenhave i nærheden af Manchester i England sammen med ældste Derek A. Cuthbert, regionalrepræsentant for De Tolv i England-North Scottish Region. Ved regionskonferencen i Manchester holdt præsident Smith fem taler, hvoraf to er medtaget i dette nummer.

Bagsiden minder os om en anden af Kirkens præsidenter, Wilford Woodruff. Man ser tre børn, Trudy og Cindy Wiseman og Clifford Greenhouse fra Hereford Branch, ved det bassin på John Benbowgården i Herefordshire, hvor ældste Woodruff, som dengang var medlem af De tolvs Råd, i 1840 døbte omkring 600 mennesker til medlemmer af Kirken. (Fotografier ved Doyle L. Green.) O

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Februar 1972
121. Årgang · Nummer 2

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator:

Jørgen Ljungström

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15.- pr. halvår kr. 30.- for et helt år, i udlandet \$ 4.00 for helt år. I løssalg kr. 3.- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Budskaber til de hellige i Storbritannien

AF JOSEPH FIELDING SMITH,
præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages hellige

Dette budskab blev udfærdiget for at overbringes fredag eftermiddag den 27. august ved Kirkens regionskonferencemøde i Manchester i England.

Inledningstale

Mine kære brødre og søstre!

Jeg er overmåde taknemmelig for at hilse på Kirkens medlemmer i England, og jeg gør dette i kærlighed, kammeratskab og enhed.

I er de mest udvalgte, velsignede og begunstigede mennesker i hele dette land, fordi I tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, fordi I har påtaget jer Kristi navn og indgået pagt om at elske og tjene Ham alle dage, og fordi I går på den vej, der fører til evigt liv i vor Faders Rige.

Det er en stor tilfredsstillelse for mig og mine brødre, at Kirken nu er vokset til et sådant omfang, at det må anses for klogt og nødvendigt at afholde generalkonferencer i forskellige lande. Hvad ville vel være mere passende end at begynde dette fremskridt her på De britiske Øer, stedet, hvorfra Kirken hentede så meget af sin styrke i denne udelings første dage.

Jeg går ud fra, at I allesammen er klar over, at alle Kirkens præsidenter med undtagelse af profeten Joseph Smith har udført missionærarbejde i denne storslåede nation. Jeg tjente her som ung missionær for over halvfjerds år siden, og mange store ting er foregået i Kirken og i verden siden da, ting, blandt hvilke afholdelsen af denne konference her i Manchester i dag ikke er den mindste.

Vi er medlemmer af en verdenskirke, en kirke, der besidder livets og frelsens plan, en kirke, som Herren selv har oprettet i disse sidste dage, for at den måtte bringe Hans frelsensbudskab til alle Hans børn på hele jorden.

Den tid er længst forbi, hvor oplyste mennesker tænker på os som en mærkelig gruppe mennesker i Rocky Mountains bjergtoppe i Amerika. Det er rigtigt, at Kirkens hovedkvarter findes i Salt Lake City, og at Herrens Hus er grundfæstet der, hvortil folk er strømmet fra talrige folkeslag for at lære Herrens lov og gå på Hans stier.

Men nu er vi som kirke og som folk ved at nå myndighedsalderen. Vi har nået den vækst og styrke, der sætter os i stand til at fuldføre det hverv, som Herren har givet os gennem profeten Joseph Smith,

at vi skulle bringe de glædelige tidender om genoprettelsen ud til enhver nation og til alle mennesker.

Vi skal ikke alene prædike Evangeliet i enhver nation inden menneskesønnens andet komme, men vi skal omvende mennesker og oprette forsamlinger af hellige blandt dem.

Profeten Nephi så vor tid i et syn. Han så så megen ondskab og mange vederstyggeligheder blandt mennesker. Han så onde magter, der skulle få „herredømme over hele jorden, blandt alle nationer, stammer, tungemål og folk.“

Han så også „Guds Lams Kirke,“ og at de i sammenligning „var få i tal.“ Men han så, at disse medlemmer af „Lammets Kirke, som var Guds hellige, også var på hele jordens overflade.“ De var i alle verdens nationer.

Derfor siger jeg: vi er og skal være en verdenskirke. Det er vor bestemmelse. Det er en del af Herrens program. „Herrens pagtsfolk“ er „spredt over hele jordens overflade,“ og det er vort hverv at tage ud til alle disse nationer og samle disse udvalgte ind i Kirken og at bringe dem til kundskab om deres Forløser, så de må blive arvinger til frelse i Hans Rige.

Af den grund er Kirken ikke en amerikansk kirke undtagen i Amerika. I Canada er den en canadisk kirke; i Australien er den en australsk kirke og i Storbritannien er den en britisk kirke. Den er en verdenskirke. Evangeliet er for alle mennesker.

Der er „een Herre, een tro, een dåb, een Gud og Fader for alle,“ og een sand Kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som Herren siger er „den eneste sande og levende Kirke på hele jordens overflade.“

Evangeliet i sig selv er det samme i enhver nation. Der er kun een frelsesplan. Der er kun een måde, hvorpå mennesker kan opnå en celestial arv af evig

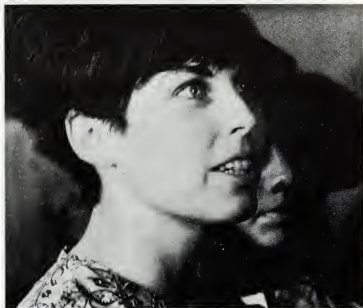
herlighed, og det er ved at forsage verden, have tro på Herren Jesus Kristus, indgå i Hans Rige gennem dåbens dør, modtage helligånden som gave og så holde Hans bud.

Vi respekterer vor Faders andre børn af alle sekter, partier og trosretninger, og vi har intet andet ønske for dem end at se dem modtage det yderligere lys og den kundskab, der er kommet til os ved åbenbaring, så de med os må blive arvinger til de store velsignelser, som Evangeliets genoprettelse har ført med sig.

Men vi har frelsesplanen; vi administrerer Evangeliet; og Evangeliet er verdens eneste håb, den eneste vej, der fører til fred på jorden og kan rette det forkerte, der findes i alle nationer.

Lad mig sige det således, at i det mål landets indbyggere kommer til kundskab om Kirkens verdensomfattende karat, vil de se, at dette pålægger de hellige i hver enkelt nation et øget ansvar.

Joseph Smith blev spurgt, hvordan han bar sig ad med at regere et så stort og forskelligartet folk som de sidste dages hellige. Han svarede: „Jeg lærer dem de rigtige principper, og så styrer de sig selv.“ Det er det princip vi arbejder efter i Kirken. Vi ven-

ter at vore medlemmer alle steder vil lære de rigtige principper og så styre sig selv. Vi ønsker at se de hellige i hver enkelt nation modtage de fulde velsignelser af Evangeliet og stå som åndelige ledere i deres nationer.

De hellige i England har ret til enhver velsignelse og åndelig gave, lige så hurtigt, de kan kvalificere sig til at modtage dem. Herren holder aldrig noget godt tilbage fra sine trofaste hellige, hvis de er beredte til at modtage det.

Vi ønsker, at Kirken skal vokse og blomstre her. I har allerede et til Herren indviet tempel, hvori I kan modtage de ordnancer og velsignelser, hvorudaf ophøjelse vokser.

Vi håber at opleve den dag, da der er Zions stave overalt i landet, og Storbritanniens medlemmer bør kvalificere sig til at tjene i wards og stave. Missionærarbejdet blandt de millioner af vor Faders børn, der bebør den begunstigede del af jorden, bør i vid udstrækning udføres af jeres egne folk.

Vi ser en stor fremtid for Kirken her, og vi håber, at alle de britiske hellige vil gøre deres pligt og kvalificere sig til at fremme Rigets værk og gøre alt, hvad de kan, for at udarbejde deres frelse. Det,

alle hellige i alle lande trænger mest til, er at holde budene og leve således, at de kan have ledsagelse af Helligånden. Ved at følge en sådan kurs, vil alle de hellige i alle lande i sandhed kunne blive eet, Herren vil være tilfreds med vore præstationer, og værket vil nyde fremgang overalt.

Jeg bevidner, at I, og hele verden, skal vide, at det værk, vi har med at gøre, er sandt. Jeg har en sikker viden om dets sandhed og guddommelighed. Det er Herrens værk; Hans hånd er med i det, og Han er denne Kirkes overhoved. Han har gengivet sit Evangelium til velsignelse og gavn for alle, der vil tro og adlyde dets love.

Jeg har talt i vore dage, at Hans budskab er et håbets og glædens og frelsens budskab, og jeg lover jer, at hvis I vil vandre i lysset fra Himmelen, være trofaste mod det, I har fået betroet og holde budene, vil I få fred og glæde i dette liv og evigt liv i den kommende verden. I Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Dette budskab blev overdraget ved regionskonferencens eftermiddagsmøde den 29. august 1971.

○

Afslutningstale

Mine kære brødre og søstre!

Vi nærmer os nu slutningen af en vidunderlig og mindeværdig konference — en af Kirkens general-konferencer, afholdt på britisk grund, og jeg håber, at dette vil blive et forbilledt på, hvad der skal ske i andre lande og andre steder.

Vi samlede for at tjene Herren, for at tilbyde Ham i ånd og sandhed, at nyde af Hans godhed og Ånd; og vi er ikke blevet skuffede. Han har velsignet os i overflod, og Hans Ånd er blevet udgydt i rigt mål. De vidnesbyrd, der er blevet båret, de råd, der er blevet givet og de lærdomme, der er blevet under-vist i, har alle været udviklende og gode, og jeg er sikker på, at de har været velbehagelige for Her-ren, hvis Kirke dette er.

Lad mig nu til alt, hvad der er blevet sagt, føje mit vidnesbyrd og min velsignelse. Jeg føler, at Kirken vil få fremgang i Storbritannien i langt højere grad, end tilfældet har været tidligere.

I de dage, da Brigham Young og Heber C. Kimball og Wilford Woodruff og de andre apostle og mis-sionærer sendtes herover ved Andens stemme, bragtes en rig høst af sjæle ind i Riget. Disse ud-valgte samlede med de hellige i Amerika og bi-drog stort med styrke og lederemner.

I dag har vi imidlertid bevæget os ind i en ny kir-kelig æra med vækst og udvidelse. Vi bringer nu Evangeliet til jordens ender og søger at bygge Ri-get op i alle lande og blandt alle folkeslag så hur-tigt, som vi har styrke til.

Adskillige stave i Zion, et tempel indviet til Herren, et anseeligt antal wards- og stavs-bygninger og en del overordentligt vellykket missionærarbejde, alle disse ting vidner om, at Kirken er ved at nå til skels år og alder i Storbritannien og opbygges og

styrkes her blandt nogle af de bedste mennesker på jorden.

Vi forventer at se denne vækst fortsætte, indtil Evangeliet bliver en gennemsyrende, helliggørende indflydelse i hele dette land. Evangeliet er for alle mennesker, og Kirken skal oprettes overalt i alle nationer lige til jordens ender inden Menneskesøn-nens andet komme.

Det er jert ansvar at opbygge Riget her blandt jeres eget folk. De sidste dages hellige, hvor de end er, er og bør være et lys for verden. Evangeliet er et lys, der bryder frem i mørket, og enhver, der mod-tager Evangeliets lys, bliver et lys og en vejleder for alle dem, hvis liv han berører.

Jeres ansvar her i Storbritannien er at være leven-de vidner om værkets sandhed og guddommelig-hed. Vi håber, at I vil efterleve Evangeliet og ud-arbejde jeres egen frelse, således at andre, der ser jeres gode gerninger, må ledes til at helliggøre vor Fader i Himmelen.

Jeg bevidner nu endnu engang, før vi slutter denne konference, at det arbejde, vi har med at gøre, er sandt.

Det er Herrens værk, og det vil ikke fejle. Han har for anden gang udrakt sin hånd for at samle Israel ind i Kirken, og denne gang vil Han oprette forsamlinger af hellige i alle lande.

Hans værk kan ikke standses. I har haft og vil få vanskeligheder at overvinde, hindringer at forcere, men Herrens værk vil sejre og Hans hensigter ske fyldest. Sandheden får altid overhånd til sidst, og dette værk er sandt.

Jeg er overmåde taknemmelig for værket selv og for Joseph Smith, min grandonkels, og Hyrum Smith, min bedstefader, patriarkens liv og tjeneste. De og andre har lagt den grundvold, vi bygger på. Jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at dette er Herrens Kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Guds Rige på jorden, det eneste ene sted, hvortil mennesker kan komme for at opnå fred i

dette liv og modtage håb om evig herlighed i Rigerne forude.

Jeg lover jer, at Herren vil velsigne jer enkeltvis, og samlet, når I søger Ham af hele jert hjerte og holder Hans bud. Jeg velsigner jer for jeres hengivenhed overfor sandheden og beder om, at Herren vil åbne Himmelens sluser og udøse retfærdighed over jer.

I Jesu Kristi navn. Amen.

Tanker fra en forbenværende missionær i England

AF ÆLDSTE HUGH B. BROWN
af De Tolvs Råd

Af ganske nærliggende grunde optager England og disse øers befolkning en ganske særlig plads i mit hjerte. Mine oplevelser der, da jeg som ung missionær begyndte der i 1904, har været en mægtig kilde til styrke og vidnesbyrd for mig. Efter indbydelse fra „Ensign“ er jeg meget glad for at dele flere af disse oplevelser med Dem.

I 1904 rejste jeg til England på mission. Præsident Heber J. Grant, som på det tidspunkt præsiderede over de europæiske missioner, sendte mig til Norwich. Da jeg kom dertil, sendte distriktspræsidenten mig til Cambridge. Han sagde: „Jeg vil gerne have, at du følges med ældste Downs (han var en mand på 45 år, og jeg var 21). Ældste Downs rejser til Frankrig morgenen efter, at du er kommet, for han er færdig med sin mission. Der findes ingen andre sidste dages hellige inden for 120 miles fra Cambridge, så du bliver helt alene.“ Han tilføjede: „Måske vil det interessere dig at vide,

at den forrige mormon-ældste, som var i Cambridge blev drevet bort af en pøbelhob, der stak ham et gevær i ryggen, samtidig med at de sagde til ham, at den næste mormon-ældste, der satte sine ben inden for byens grænser ville blive skudt omgående. Jeg tænkte, at du måske ville være glad for at vide det.“

Jeg var ikke videre glad for at få det at vide, men jeg tænkte, at det var jo meget godt at vide det.

Vi tog til Cambridge. Der var slået plakater op over hele byen — de havde hørt, at vi var på vej. Plakaterne var imod os. Det var deres måde at byde os velkommen på. Et stort skilt ved banegården forestillede en mand med et stort skæg; en kvinde lå ved hans fødder med hovedet på en blok. Under billedet stod der: „Vil I være med til polygami — eller vil I ikke?“ Det var den modtagelse, vi fik.

Ældste Downs rejste den næste morgen efter at have fortalt mig, hvor-

ledes jeg skulle planlægge mit traktarbejde. Fredag morgen gik jeg ud, jeg gik hele formiddagen med mine traktater uden andet resultat, end at dørene blev kaldet i for næsen af mig. Jeg arbejdede hele eftermiddagen med samme resultat, så jeg var i temmelig dårligt humør, da jeg kom hjem. Men jeg bestemte mig for at arbejde videre om lørdagen, selv om det ikke blev krævet af os. Jeg gik ud og bankede på døre hele formiddagen — med samme resultat. Jeg kom hjem, nedbøjet og modfalden; jeg tænkte, at jeg måske hellere skulle rejse hjem. Jeg troede, at Herren havde taget fejl, da Han sendte mig til Cambridge. Jeg satte mig ved den lille såkaldte kamin, de har i England, med et stort standerur ved siden af. Jeg havde ondt af mig selv — men da lød der en banken på døren. Værtinden lukkede op. Jeg hørte en mandsstemme spørge: „Bor der en ældste Brown her?“ Jeg tænkte: Ja, ja, det kan De tro, der gør;

Europæiske missionspræsidenter og deres hustruer, evakueret ved begyndelsen af 2. verdenskrig, var samlet i ældste Joseph Fielding Smiths — fra De Tolvs Råd — hjem i Julen 1940.

Bageste række fra venstre: Wallace F. Toronto (Tjekkoslavakiet), A. Richard Peterson (Norge), Hugh B. Brown (England), Mark B. Garff (Danmark), Franklin J. Murdock (Nederlandene), Myron Douglas Wood (Vest-Tyskland), Gustive O. Larson (Sverige).

Midterste række: Margaret Peterson, Joseph E. Evans (Frankrig), Fawn McKay, Thomas E. McKay (Tysk-schweizisk), Jessie Evans Smith, Præsident Smith, Norma Evans, Zina Brown.

Forreste række: Virginia Larson, Claire Murdock, Martha Toronto, Gertrude Garff, Evelyn Wood.

Hun svarede: „Ja, det gør der, han sidder i den forreste stue. Værsgodt, kom indenfor.“

Han kom ind og spurgte: „Er De ældste Brown?“

Tonen i hans stemme overraskede mig ikke, eftersom min tvænde og akavede måde at tale og opføre mig på viste ham min landlige afstamning. „Ja, Sir“, svarede jeg.

„Er det Dem, der har lagt denne traktat ved min dør?“ spurgte han videre. Jeg svarede: „Ja, Sir, det er mig.“

Han fortsatte: „Sidste søndag var der 17 af os familieoverhoveder, som forlod Church of England. Vi gik hjem til mig, hvor der er et temmelig stort værelse. Vi har allesammen en stor familie, og vi fyldte hele den store stue med mænd, kvinder og børn. Vi besluttede, at vi ville bede hele ugen om, at Herren ville sende os en ny præst. Da jeg kom hjem i aften, var jeg mismodig, for jeg troede ikke, vore bønner ville blive besvaret. Men da jeg fandt denne traktat stukket ind un-

der døren, vidste jeg, at Herren havde svaret. Vil De komme i morgen aften og være vor nye præst?“

Nuvel, jeg havde endnu ikke været på mission i tre dage. Jeg vidste intet om missionærarbejde, og nu ville han have, at jeg skulle være deres præst. Men jeg var dristig nok til at sige: „Ja, jeg skal nok komme.“ Og det fortrød jeg fra samme øjeblik til tiden for mødets begyndelse.

Han gik — og tog min appetit med sig. Jeg kaldte på husets værtinde og sagde til hende, at jeg ikke skulle have noget at spise. Jeg gik op på mit værelse og gjorde mig klar til at gå i seng. Jeg knælede ved sengen. For første gang i mit liv talte jeg med Gud. Jeg fortalte Ham om den knibe, jeg var i; jeg bønfaaldt Ham om hjælp. Jeg bad Ham vejlede mig, tryglede Ham om at befri mig for den opgave. Jeg rejste mig, gik i seng, men kunne ikke sove, så jeg stod op og bad igen — og sådan blev jeg ved hele natten — men jeg talte virkelig med Gud.

Næste morgen sagde jeg til værtingen, at jeg ikke ønskede nogen morgenmad, og så gik jeg op til Campus'en i Cambridge, hvor jeg travede rundt hele formiddagen. Jeg kom hjem ved middagstid og sagde, at jeg ikke skulle have nogen frokost, og så gik jeg videre rundt hele eftermiddagen. Der var sket en kortslutning i min hjerne; det eneste, jeg kunne tænke på, var: „Jeg er nødt til at gå derhen i aften og være deres præst.“ Klokken var seks om aftenen, da jeg kom tilbage til mit værelse, og der sad jeg og mediterede, bekymrede mig og undrede mig. (Lad mig lige fortælle, at jeg siden den tid har haft den oplevelse at sidde ved siden af en mand, som var dømt til at dø den næste morgen. Medens jeg sad og iagttog hans følelser, blev jeg mindet om, hvorledes jeg følte hin nat. Jeg tror, jeg følte mig lige så ilde tilpas, som han gjorde.) Tiden for eksekutionen nærmede sig. Endelig viste uret 6:45. Jeg rejste mig, tog min lange prins Albert-frakke

på, min stive hat, tog min spadserestok, mine handsker, stak en bibel under armen og bogstavelig slæbte mig hen til den pågældende bygning. Jeg gik i et spor hele vejen.

Netop som jeg kom hen til lågen, kom manden ud, den mand, jeg havde set aftenen før. Han bukkede meget høfligt og sagde: „Kom indenfor, hr. pastor.“ Det var jeg aldrig blevet kaldt før. Jeg gik ind og så, at hele stuen var fuld af mennesker, som alle rejste sig til ære for deres nye præst — og det fik mig næsten til at „dø af skræk“.

Nu var øjeblikket kommet, hvor jeg begyndte at tænke på, hvad det var, jeg var kommet for, og jeg forstod, at jeg skulle sige noget om at synge. Jeg foreslog at vi skulle synge: „Oh, min Fader.“ Jeg blev mødt med en uforstående stirren. Vi sang den — det blev en forfærdelig cowboy-solo. Dernæst tænkte jeg, at hvis jeg nu kunne få de mennesker til at vende sig om og knæle ved deres stole, så ville de ikke se på mig, medens jeg bad; jeg spurgte dem altså, om de ville, og de var straks villige. Alle knælede, og jeg knælede, og for anden gang i mit liv talte jeg med Gud. Al frygt forlod mig. Jeg var ikke mere bekymret. Jeg overlod det hele til Ham.

Blandt andet sagde jeg til Ham: „Fader i Himmelen, disse mennesker har forladt Church of England. De er kommet her i aften for at høre sandheden. Du ved, at jeg ikke er forberedt på at give dem, hvad de har behov for, men du, o Gud, er den, der kan gøre det; og hvis jeg kan være det redskab, gennem hvem du taler, så er det i orden, men jeg beder dig altså om at overtage mødet.“

Da vi rejste os, græd de fleste af dem, og det gjorde jeg også. Jeg undlod klogeligt at foreslå endnu en salme

Hovedkvartererne for den britiske og de europæiske missioner lå i Holly Road i Liverpool på det tidspunkt, da ældste Brown virkede på sin første mission i England.

Da han i 1937 vendte tilbage som missionspræsident, var hovedkvartererne flyttet til Gordon Square 5, London.

og begyndte at tale. I 45 minutter talte jeg. Jeg ved ikke, hvad jeg sagde. Det var ikke mig, der talte, Gud talte gennem mig, som de følgende begivenheder viste, og Han talte så mægtigt til den gruppe, at de ved mødets slutning kom greb og lagde armene omkring mig, hreb mine hænder og sagde: „Det er det, vi har ventet på. Gud være lovet at De kom.“

Jeg havde som sagt næsten slæbt mig hen til det møde, men på vejen hjem fløj jeg. Jeg følte mig så opløftet over, at Gud havde taget en opgave, der syntes umulig for et menneske at udføre, fra mig.

I løbet af tre måneder var hver eneste mand og kvinde og hvert barn i denne forsamlingsdøbt til at være medlemmer af kirken.

Jeg døbte dem ikke selv, for jeg blev forflyttet, men de sluttede sig allesammen til Kirken. Jeg har i de senere år truffet nogle af dem; de er ældre mennesker nu, men de siger, at de aldrig siden har overværet sådant et møde, — et møde, hvor Gud talte til dem.

Under denne min første mission til England havde jeg en stor oplevelse med præsident Grant. I 1905 fik jeg et anfald af nyresten. Lidelsen var så alvorlig, så de lokale læger sagde, at jeg blev nødt til at rejse hjem og komme under lægebehandling, ellers ville jeg dø.

Det fik præsident Grant at vide, og han foretog specielt en rejse fra Liverpool til Norwich, hvor jeg virkede, for at sige til mig, at jeg ville blive afløst og sendt hjem.

Jeg følte mig sønderknust og sagde til ham: „Præsident Grant, hvis De vil give mig en velsignelse, vil det ikke blive nødvendigt for mig at rejse, jeg vil blive rask.“

Han svarede: „Hvis du tror på, at det

forholder sig således, så bliver det således.“

Han velsignede mig, og jeg fik ikke flere anfald af nyresten.

Under den første verdenskrig blev jeg sendt tilbage til England som officer i Royal Canadian Army (den kongelige, kanadiske hær). Mange år senere — i 1937 — blev jeg kaldet til at præsidere over den britiske mission og rejste til England sammen med Præsident Grant, som på det tidspunkt var Kirkens præsident. Sammen med den afløste missionspræsident, Joseph J. Cannon, tog vi til Nord-England, til Preston, som var det første sted i England, hvor missionærerne forkyndte Evangeliet.

Vi tog ud til det sted, hvor de — så vidt vi havde kunnet få det oplyst — havde udført deres første dåbshandling for 100 år siden i River Ribble. Der ved flodbredden holdt vi et møde, det var godt besøgt og ganske inspirerende. Præsident J. Reuben Clark, Jr. af Det Første Præsidentskab var med og holdt en tale. Vi hørte også en tale fra Joseph Anderson, sekretær for Det Første Præsidentskab.

De møder, vi afholdt med missionærerne, der virkede i Preston, fandt sted i det gamle „Cockpit“, som har en vis berømmelse i den britiske missions historie, og også i Vauxhall Chapel, der veligst blev overladt missionærerne til brug dengang.

Da vi kom tilbage til London, gik vi til London Square 5, den britiske missions hovedkvarter, og der — på fortrappen — overgav præsident Cannon mig nøglerne til bygningen og — billedligt talt — nøglerne til Den britiske Mission.

Tidligt på året 1939 stod det mig klart, at krigen ikke var ret langt borte; jeg traf arrangement med United States

Lines om reservation af 100 køjepladser på en af deres oceandampere, så vi kunne aftage dem, efterhånden som vi fik brug for dem — sandsynligvis allesammen på én gang. Det gik selskabet ind på. Den dag, krigen brød ud, ringede jeg og meddelte, at nu skulle jeg bruge de 100 køjepladser. Der blev svaret, at der stod titusinder af mennesker i kø og prøvede på at komme ud af landet, men at man naturligvis ville holde, hvad man havde lovet.

Som følge heraf sendte jeg bud til alle missionærerne om at komme til London. Vi holdt møder i tre dage, medens vi ventede på bådens afgang. Alle — undtagen fem, som skulle blive hos mig et stykke tid — tog med den båd til USA.

De kvindelige missionærer var rejst ca. en måned før, fordi vi var overbevist om, at krigen ville komme, og vi ønskede at skåne dem. Søster Brown og vore børn fulgtes med dem hjem.

Så var jeg alene tilbage med fem af ældsterne. Den båd, der var afgået før den, hvori vore ældster befandt sig, blev torpederet i Atlanterhavet. Alle besætningsmedlemmer og passagerer gik ned.

Det blev en temmelig spændende tid — en tid, der krævede megen ydmyghed af mig, fordi jeg selv havde påtaget mig at sende alle de ældster med samme båd.

I februar 1940 forlod jeg England. To år efter blev jeg bedt om at rejse dertil igen, selv om krigen stadig var i fuld gang. Dennes gang fik jeg til opgave og ansvar at arbejde som koordinator for dem af vore unge, der var indkaldt til militærtjeneste.

Vi havde nogle temmelig interessante oplevelser, for det var på det tidspunkt, at London var udsat for heftige

luftangreb. Mange af bygningerne omkring vort hovedkvarter var blevet ødelagt af bomber. Gordon Square 5 var faktisk også blevet bombet, og den nye adresse var Nightingale Lane 149. Missionshjemmet hed Ravenslea.

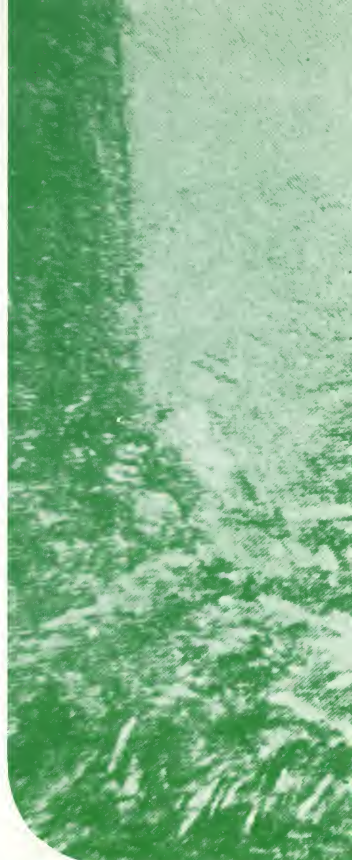
En dag, da jeg gik omme i baghaven til Ravenslea, hørte jeg en lyd der forekom mig at være en flyvemaskine. Da jeg kom i en vis afstand fra vort hus — det lå sådan noget som tre husblokke fra et jernbanecenter — hørte jeg maskinen få motorstop og så den dykke ned mod jorden, stryge lige hen ad vejen over for Ravenslea og ødelægge 15 huse på den vej.

Da jeg hørte maskinen få motorstop, var jeg helt klar over, hvad der ville ske, og jeg følte mig nær i slægt med jorden: jeg kastede mig fladt ned. Eksplosionen knuste hver eneste rude i missionshjemmet.

Bombningen af det område, vi boede i, blev til sidst så alvorlig, så vi måtte flytte missions-hovedkvartererne til Birmingham.

Hvad der er sket for Kirken i England, Irland, Skotland og Wales siden krigen er et stort vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk. Hvem ville have kunnet forstille sig, da jeg begyndte min første mission dér i 1904, at der til sidst ville være syv missioner og ni Zions stave på De britiske Øer?

Herren har sandelig velsignet sit værk.

Guds plan med mennesket
er blevet gengivet til jorden
i disse dage.

PRÆSIDENT A. THEODORE TUTTLE
af De Halvfjerds' Første Råd

Genoprettelsens budskab

Mine kære brødre og søstre, I er samlet til dette møde for at høre Tabernakelkorets pragtfulde sang, at dyrke Gud denne sabbatsmorgen og for at lære noget mere om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I de næste par minutter vil jeg gerne forklare om denne Kirkes budskab.

Det er det genoprettede Evangeliums budskab. Jeg taler om genoprettelse, for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den genoprettede Kirke. I organisation og kraft er den som Frelseren oprettede den, da Han vandrede på jorden.

Jesu Kristi Kirke af „Sidste Dages Hellige“ adskiller den fra Jesu Kristi Kirke af første dages hellige. Den er blevet oprettet i det, som Herren har kaldt „tidernes fyldes uddeling“ eller den sidste evangeliske uddeling. Hjørnestenen i vort budskab er Kristus som den guddommelige Søn. Han er Søn af Gud, den evige Fader, fra hvem Han arvede udødelighed eller magten til at leve. Han var søn af Maria, fra hvem Han arvede dødelighed eller evnen til at dø. Derfor kunne Han sige: „Ingen tager . . . (mit liv) fra mig, men jeg sætter det til af mig

selv . . . Dette bud fik jeg af min Fader.“ (Joh. 10:18)

Som Guds Søn havde Han magt til at sone for hele menneskehedens synder. Han brød dødens bånd, var den første som opstod og blev førstegrøden af opstandelsen.

Han stod op fra graven, påtog sig sit jordiske legeme og Skrifterne siger, at Han „med mange beviser fremstillede sig som levende, idet han viste sig for dem i fyrretyve dage og talte om, hvad der hører Guds rige til . . .

Og da han havde sagt dette, løftedes han op, medens de så derpå, og . . .

... da stod der hos dem to mænd i hvide klæder, og de sagde: „I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen.“ (Ap. Gern. 1:3, 9-11, kursiv tilføjet.) Der er frelse i Kristus; d.v.s. i og gennem Ham, Hans forsoning og Hans opstandelse kan vi blive frelst ved lydighed imod Hans Evangeliums principper og ordianser.

Jesus Kristus er den centrale figur i hele verden. Han kom i tidernes midte, som det blev forudsagt. Profeter fra Det gamle Testamente profeterede om Hans komme. Herren lovede Adam, at en Messias ville komme. Ja, offerloven blev givet til Adam og hans efterkommere. Den var symbol på Guds Lams død. Dette offer blev dramatisk forklaret af Moses ved påskefesten. Et lam, et år gammelt handyr, som var lydefrit skulle slås ihjel. Dets blod skulle udgydes, men intet ben

måtte sønderbrydes. Denne ordianse skulle udføres for at vende menneskers hjerte og sind *henimod* den dag, da selve Guds Lam ville blive ofret for menneskenes synder. Med dette offer, som Faderen bragte ved sin enbårne Søn, opførte offerloven. I stedet for denne og for at vende vore tanker *tilbage* til forsoningsofret, indstiftede Frelseren nadverordianansen:

... Herren Jesus ... tog brød, takkede, brød det og sagde: "Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig.

Ligeså tog han også kalken efter aftensmåltidet og sagde: "Denne kalk er den nye pagt ved mit blod; gør dette, så ofte som I drikker den, til ihukommelse af mig."

Thi så ofte som I spiser dette brød og drikker kalken, forkynder I Herrens død, indtil han kommer." (1. Kor. 11:23-26)

Vi forkynder, at Kristus er den guddommelige Søn. Vi ved, at Han lever i dag. Vi ved, at Han skal komme for anden gang, som det blev profeteret. Efter at Frelseren havde kaldet de tolv apostle og oprettet sin Kirke, varede det ikke mange år, som profeteret, førend Kirken gradvist gik i forfald. Præstedømmets myndighed til at udøve ordianserne gik tabt. Kirken forfaldt til vantro. Politisk magt tilfrem sig, hvad der var tilbage af organisationen og et fulstændigt frafald indtraf. Akkurat som dette frafald var blevet profeteret, således var der også blevet profeteret og genoprettelsens tid — eller „genoprettelsesstidene, da alt skal blive genoprettet.“ (Ap. Gern. 3:21)

I foråret 1829 grundede en dreng, der endnu ikke var fyldt femten og hvis „sind stemtes til alvorlige betragtninger“, over det spørgsmål hvilken, om nogen, kirke var sand. Han fulgte Skriftens påbud om „at adspørge Gud“. (Jakob 1:5) Han skriver:

... (jeg) så en lysøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig.

... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodsrer enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!* (Joseph Smith 2:16-17)

Dette storslåede syn, den personlige tilsynekomst af både Faderen og Sønnen, klargjorde en gang for alle den *kendsgerning*, at de eksisterede. Den kendsgerning, at de levede. Den kendsgerning, at de er adskilte, forskellige personer. Og den kendsgerning, at de elsker os.

Efter dette syn tildelte himmelske sendebud yderligere magter og velsignelser til Joseph Smith. Han profeterede. Han belære om Evangeliets principper. Han oversatte. Han fremlagde skriftbøger — både fra oldtiden og fra nutiden. Han byggede templer og byer. Han videregav åbenbaringer om Kristi budskab. Han var Guds bemyndigede tjener. Han opfyldte ethvert krav for at fuldkommengøre portrættet af en profet. Da tiden var inde modtog Joseph „Rigets nøgler“. Med denne apostolske magt genoprettede han den sande Kirke i dens fylde og magt. Herren sagde til ham: „... denne slægt skal modtage mit ord gennem dig.“ (L&P 5:10)

Der findes ikke nogen større profet i nogen uddeling end Joseph Smith. Han oversatte Mormons Bog fra oldtidsplader. Formålet med den er, at den skal være et andet vidne om at Jesus er Kristus. Om denne bog forkyndte Herren: „Han har oversat den del af bogen, som jeg befalede ham at oversætte. Og det er sandt, så vist som Herren, jeres Gud, lever.“ (L&P 17:6)

Vi ved, at det ikke er populært at fortælle, at en nybyggerdreng fra Vermont, opvokset i New England og uddannet i vildmarken, var en profet. Men populært eller ej, det er en kendsgerning! *Joseph Smith var en profet, og i bagvaskelse og bagtalelse om det modsatte, kan ikke bestride denne kendsgerning.* Enhver, der bekymrer sig for sin evige sjæls velfærd, bør lytte til dette budskab. Enhver, der har levet siden Joseph Smiths dage, er nødt til at acceptere ham som en Guds profet for at kunne indtræde i vor himmelske Faders nærhed.

Hvis man ikke har kendskab til Joseph Smiths guddommelige kaldelse, er det måske, fordi man ikke har gennemtanke den. Af de, der læser Mormons Bog og det budskab, han genoprettede, modtager mere end to hundrede mennesker dagligt vidnesbyrde om, at han i sandhed var en profet. Han led martyrdøden. Han besegled sit vidnesbyrd med sit blod.

Vi forkynder, at Jesu Kristi Kirke af

Sidste Dages Hellige er sand og at der i dag står en levende profet i spidsen for den.

Herren har sagt, at det er „den eneste sande og levende Kirke på hele jordens overflade, hvori jeg, Herren, har velbehag . . .“ (L&P 1:30)

Vor nuværende profet er blevet udvalgt af Herren til at lede Hans anliggender og være Hans talerør. Nu, hvor han er femoghalvfems, er han noget mere end midaldrendel! Men Herren har aldrig sagt noget om, hvor gammel eller hvor ung en profet skulle være. Ej heller har Han sagt, hvor stor eller hvor lille, han skulle være. Han har ikke krævet, at han skulle være i besiddelse af nogen bestemt akademisk grad. Men Han har gjort det tydeligt og klart, at han skal være „kaldet af Gud“ og gives kraft fra Ham. Det er ved at være kaldet og ordineret således, at Præsident Joseph Fielding Smith er kvalificeret. Han er ligesom andre mænd, det er sandt. Han ler over en vittighed. Hvis man stikker ham, bløder han. Hans store, varme hjerte gør, at han græder, når han sørger. Han er underkastet sygdom og smerte. Men der er en ting, der er anderledes ved Præsident Joseph Fielding Smith — ser I, han er en Guds profet. Jeg kender denne mand. Jeg elsker ham. Han har levet et liv i hård tjeneste, hvori der altid har været en intens modstand fra det onde. Han har modstået alt dette. Herren har æret ham ved dette store kald til at være Hans profet. Jeg elsker de solide rådgivere ved hans side. Jeg elsker De Tolv. Jeg elsker alle mine brødre.

Hvad er nu denne Kirkes skæbne? Den vil gå fremad. Det kan ikke slå fejl. Den vil vokse, indtil den opfylder hele jorden. Med Kristus som dens overhoved i stadig kontakt med dens Kirkes ledere, er vi udsat til at udføre det værk, som Gud har tildelt. Denne Kirke skal bære Evangeliets budskab ud til alle vor Faders børn. Den frelser de levende og de døde. Denne Kirke vil blive bagtalt. Den vil blive angrebet. Mange vil tvivle. Nogle vil falde fra. Imidlertid vil den bringe de retfærdige og ærlige af hjertet

ind i sin fold og anbringe dem på vejen til ophøjelse. Nogle finder det mærkeligt, når så mange kristne kirker i dag står tomme. De undrer sig over, hvorfor denne Kirke går fremad og vokser. For os er det forståeligt. Vi ved, at der fandt et frafald sted i fordums dage. Vi ved, at der har fundet en genoprettelse af det sande Evangelium sted i vor tid. Vi ved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er blevet organiseret med magt

og myndighed og med en levende profet til at lede den. Vi kender dens fornemme skæbne og vi er villige til at leve således, at vi kan opfylde den. Vi ved, at Kristus står i spidsen for os. Vi tror på den endelige fuldstændige sejr for sandheden i Jesu Kristi Evangelium. Vi ved, at det skal lykkes for os alle. Vi inviterer alle mennesker, som vil det gode, til at slutte sig til os og opnå denne store skæbne. I Jesu Kristi navn. Amen. ○

Ældste Eldred G. Smith, Kirkens patriark, på officiel besøg i Danmark

Fra søndag den 29. august til og med torsdag den 2. september var Den danske Mission velsignet med et besøg af Kirkens Patriark, ældste Eldred G. Smith, samt hans hustru og datter. Ældste Smith, der til april har været Kirkens Patriark i 25 år, kom til Danmark foranlediget af missionspræsident Paul L. Pehrson for at give så mange som muligt lejlighed til at få en patriarkalsk velsignelse.

Om søndagen var der arrangeret møde for hele Københavns Distrikt i kirkebygningen på Maglegårds Alle i Søborg, og patriarken var mødets hovedtaler. I sin

tale beskæftigede Ældste Smith sig bl. a. med betydningen og naturen af patriarkalske velsignelser. „En patriarkalsk velsignelse er Ingen spådom,“ sagde ældste Smith, „og dens opfyldelse vil være i overensstemmelse med jeres egen trofæthed mod Evangeliet.“ Samme aften begyndte patriarken at give velsignelser, og han fortsatte i København mandag og tirsdag, i Horsens om onsdagen og i Randers om torsdagen. Alt ialt modtog 75 brødre og søstre en velsignelse under patriarkens hænder. Fredag morgen fortsatte patriarken sammen med sin familie til Sverige og senere til Finland og Norge. Under hele opholdet i Danmark blev de sprogmæssige vanskeligheder overkommet af br. Bernd J. Larsen, der virkede som tolk.

Frygt ikke

Menneskets forløsning
og frelse vil kulminere
i denne uddeling

ÆLDSTE ALVIN R. DYER,
assistent til De Tolv Råd

På pinsedagen i det gamle Jerusalem forkyndte apostlen Peter for folket, at Jesus Kristus, som de før havde hørt om, ville komme igen, men at denne dag ville blive opsat indtil genoprettelsen af alle ting, og at denne begivenhed var blevet lovet siden verdens begyndelse. Oprettelsen af Kristi Kirke, kendt som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, på vor tid er en del af genoprettelsen.

I dag bekræfter vi atter vor overbevisning og vort vidnesbyrd om det, der hændte ved oprettelsen af Kristi Kirke i denne uddeling for 141 år siden. Ved denne begivenhed omtalte Herren for dem, der var forsamlede, hvad der allerede var blevet opnået ved gengivelsen af

Evangeliet gennem Hans tjener Joseph Smith. Her er Hans ord:

„Og gav ham befalinger, som inspirerede ham, og gav ham kraft fra det høje til at oversætte Mormons Bog gennem de dertil forud beredte midler, hvilken bog indeholder et faldent folks historie og Jesu Kristi evangeliums fylde både til ikke-jøderne og jøderne. Denne bog blev givet gennem inspiration og stadfæstet for andre ved englebetjening og er ved disse blevet forkyndt for verden.

Dette beviser overfor verden, at den hellige skrift er sand, og at Gud inspirerer menneskene og kalder dem

til sit hellige værk i denne tid og slægt så vel som i for-
dums dage.

Og viser derigennem, at han er den samme Gud i går,
i dag og til evig tid. Amen." (L&P 20:7-12.)

Kristi Kirke er blevet genoprettet i denne den sidste af
alle uddelinger, hvilken Herren kalder „tidernes fyldes
uddeling." (L&P 112:30.) Når den er oprettet, vil der
finde en sammenføjning sted af alle tidligere, med deres
nøgler, principper og magter helt tilbage fra Adams dage.
Som den sidste varsler denne uddeling om lærdom-
mene om de sidste ting i forberedelsen til den Herre
Kristi andet komme og om afslutningen på menneskets
dødelige tilværelse på jorden.

Spørgsmålet om, hvor nær Menneskesønnens andet
komme er, beskæftiger mange sig med i vore dage.
Når jeg har grundet over spørgsmålet, har jeg ofte
tænkt på tre ting. Den første bemærker man i disse ord
fra Herren: „Men om den dag og time, ved ingen, nej,
end ikke Guds engle i himmelen, men min Fader alene." (Joseph
Smith 1:40)

Der er imidlertid tegn, som tilkendegiver, at denne store
begivenhed er nær. For eksempel må vi, når vi lever
i den sidste uddeling, være klar over den kendsgerning,
at der ikke vil komme andre uddelinger. Deraf følger at
alt, som Gud har beregnet for menneskets forløsning
og frelse på jorden gennem Evangeliets plan, vil kulmi-
nere i denne uddeling. I virkeligheden betegner Herren
denne tid som en forberedelsens tid. Her er de befalin-
ger Han gav gennem åberbaring i Kirkens første tid:

„Bed til Herren. Påkald hans hellige navn, gør hans un-
derfulde gerninger kendt blandt folket.

Påkald Herren, at hans rige må have fremgang på jor-
den, at dens indbyggere må modtage det og berede sig
for den dag, som skal komme, da Menneskesønnen skal
komme ned fra himlen, iført sin herligheds glans, for at
møde Guds rige, der er oprettet på jorden.

Må Guds rige derfor have fremgang, så at Himmeriges
rige må komme, og du, o Gud, må blive herliggjort som
i himlen så og på jorden, og dine fjender underlagt dig;
thi din er æren, magten og herligheden i evighed.
Amen." (L&P 65:4-6)

Højdepunktet i denne uddeling i forbindelse med Her-
rens tid vil være synet af Menneskesønnens storslåede
komme.

Den tredje omstændighed, som jeg ofte funderer over,

drejer sig om ikke-jødernes tid, som er den tid, hvori
vi nu lever, hvor Evangeliet bringes til de ikke-jødiske
nationer på jorden, så de, om de er lydige mod kaldet,
kan blive regnet blandt Israels hus. (Se 1. Nephi 14:2)
Herren forbandt i en åbenbaring til Joseph Smith denne
periode med tiden for Hans andet komme. Jeg citerer:
„Og når ikke-jødernes tid er kommet, da skal et lys
bryde frem blandt dem, der sidder i mørket og det er
mit evangeliums fyldte" (L&P 45:28)

Men der vil være mange iblandt dem, som ikke mod-
tager det. Om dem fortsætter åbenbaringen:

„Men de modtager det ikke; thi de ser ikke lyset, men
de vender deres hjerte bort fra mig på grund af men-
neskebud." (L&P 45:29)

Men for at kunne kende den tid, hvor Evangeliet bring-
es til ikke-jøderne, citerer jeg fra den samme åben-
baring:

„Og når lyset begynder at bryde frem, skal det være
med dem som i en lignelse, jeg vil give jer.

I ser figentræerne med jeres øjne, og I siger, når de be-
gynder at springe ud, og deres blade endnu er spæde,
at sommeren er nær.

Således skal det være på den dag, når de vil få alt
dette at se; da skal de vide, at timen er nær." (L&P
45:36-38)

De voldsomme og ærefrygtindgydende tilstande i den
dødelige tilværelses sidste dage, som vi oplever en del
af, er der blevet talt om af mange af profeterne. Her-
ren svarede sine disciple meget direkte om disse dage,
da de spurgte:

„... Sig os, når skal dette ske, som du har sagt om
templets ødelæggelse og jødernes? Og hvad er tegnet
på din tilkommelse og verdens ende...?" (Joseph
Smith 1:4)

Han gav dem et udtrykkeligt svar, med hensyn til hvad
der ville ske med jøderne, og fæstnede sig så ved til-
standene i de sidste dage. Her er en del af Hans ord:

„Og de skal høre om krige og krigsrygter.

Se, jeg taler for mine udvalgte skyld; thi nation skal
rejse sig mod nation og riger mod riger, og der skal
være hungersnød og pest og jordskælv på forskellige
steder.

Og atter, fordi synden vil blive stor, vil kærligheden
blive kold hos mange; men den, som ikke overvindes,
han skal blive frelst.

Og atter, dette riges evangelium skal prædikes i hele verdene til et vidnesbyrd for alle nationer; og da skal enden komme, eller de ugudeliges undergang." (Joseph Smith 1:28-31)

Som en forsikring og et håb, og for at styrke de helliges hjerter, har Herren gennem åbenbaring givet dette råd, hvormed jeg slutter mine bemærkninger:

"... Jeg siger jer: Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine.

Og atter siger jeg jer, at fjenden i det skjulte tracter jer efter livet.

I hører om krig i fjerne lande, og I siger, at der snart vil

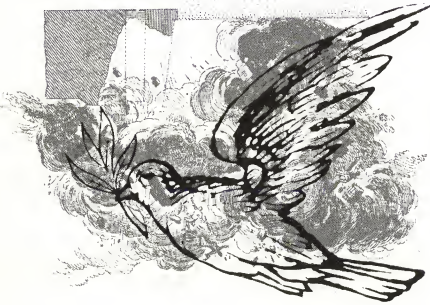
**Biskop Victor L. Brown
fra Kirkens Præsiderende Biskopråd
på kort besøg i Danmark**

I dagene den 22. og 23. august var biskop Victor L. Brown, 2. rådgiver i Kirkens Præsiderende Biskopråd, på et kort besøg i Danmark. Hensigten med biskop Browns besøg var at besigtige Distributions Centret i Lyngse samt Translation Services Departments kontorer i København.

Biskop Brown med hustru ankom til København søndag den 22. august og deltog i nadvermedet hos Nordre Gren i kirkebygningen på Maglegårds Alle, hvor biskop Brown var hovedtaler. Alle øvrige grene i Københavns Distrikt var inviteret til mødet og mødte op i stort tal.

Mandag morgen tog Biskop Brown og søster Brown sammen med Præsident og søster Pehrson på det planlagte besøg til Distributions Centret i Lyngse, hvor de blev modtaget af Distributions Centrets chef, Kurt Voss, der viste dem rundt i bygningen og gav en redegørelse for Centrets stilling. Biskop Brown udtrykte stor tilfredshed med Centrets status.

Derefter gik turen til Translation Services Department i København, hvor der var møde med koordinatoren, Bernd J. Larsen, og også her viste Biskop Brown tilfredshed med det resultat, der var nået. Biskop Victor L. Brown er den af Kirkens generalautoriteter, der har tilsyn med Kirkens oversættelses-, produktions- og distributions-program og de dertil henhørende kontorer, trykkerier, forlag etc. over hele verden, og efter besøget i København rejste han videre til de andre nordiske lande. ○

blive krig i fjerne lande, men I kender ikke menneskenes hjerter i jeres eget land.

Jeg siger jer dette for jeres bønners skyld. Saml derfor visdom i jeres hjerte, så ikke onde mennesker skal åbenbare dette for jer ved deres ugudelighed med en sådan røst i jeres øren, som lyder højere end den, der skal ryste jorden; men er I beredt, behøver I ikke at frygte." (L&P 38:27-30)

I skal ikke frygte, for som Herren ved en anden lejlighed sagde, så er de helliges indsamling og trofasthed et tilflugtssted fra de frygtindgydende tilstande, som vi skal stå overfor. Herren har givet os et mønster i alle ting, så vi ikke bliver forført, thi Satan drager om i landet og prøver på at forføre nationerne. (Se L&P 52:14)

Mine brødre og søstre, Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at genoprettelsens budskab er sandt og hvis vi er trofaste, behøver vi ikke at frygte det, som skal komme. Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen. ○

At praktisere hvad vi prædiker

Nyd velsignelserne
i familien og i
hjemmet, medens
der er tid.

ÆLDSTE MARION D. HANKS
assistent til De Tolvs Råd

Da jeg takkede broder Hinckley nu til morgen for hans dejlige tale, søndag, nævnedes jeg, at jeg erindrede to mænd, hvoraf den ene lige havde holdt en storslået tale. Den anden takkede ham og roste ham og sagde: „Det var en storartet tale. Jeg ville ønske, det var mig, der havde holdt den.“ Den anden sagde: „Det vil du komme til at kunne.“

Jeg regner med, at mange af os vil komme til at holde ligeså fremragende taler, som vi har hørt ved denne konference.

Mit emne nu til morgen er: at praktisere hvad vi prædiker. Jeg antager, at vi alle forstår, hvad det betyder. Sidste søndag hørte jeg i Logan en dygtig lærerinde fortælle om sin samtale med en lille pige fra hendes klasse. Hun havde spurgt den lille pige: „Hvad betyder det, at praktisere hvad du prædiker?“ „Åh“ sagde den lille pige, „det betyder at skrive sin tale ned og øve sig på den igen og igen, før man holder den i Kirken.“

Jeg vil gerne sige nogle få ord denne morgen om den mere almindelige udlægning af at praktisere hvad vi prædiker.

Jeg var på hospitalet den anden aften, for at besøge min søster, som er alvorligt syg. Hendes mand og familie stod omkring hendes seng, hvor de, ledet af deres fjerde missionær-søn, som lige var vendt hjem fra de fremmede missionsmarker, holdt familiehjemmeaften.

Jeg sluttede mig til dem og gik derefter glædestrålende hjem, medens jeg takkede Gud for et sådant eksempel, og jeg mødte min egen familie, der ventede på mig og bad om, at vi bedre måtte praktisere, hvad vi prædiker.

Jeg besøgte hende nu til morgen og talte med hende om Herren, og i ånden af denne dejlige oplevelse bærer jeg mit vidnesbyrd her til morgen. Hvad mener mange af os, at vi burde gøre eller praktisere mere effektivt? Hvad er vor pligt? Hvad er vi blevet befalet? Hvad prædiker vi?

Ja en vigtig ting, som vi prædiker er, at forældre skal elske og undervise deres børn og vise dem et godt eksempel, og at børn skal søre og adlyde deres forældre. Forældre skal

elske hinanden og holde sig til hinanden; og børn skal som Benjamin sagde: „elske og tjene hinanden“. (Se Mosiah 4:15) Vi er blevet belært om at samles til en ugentlig familiehjemmeaften, bede sammen som en familie, sammen aflægge regnskab over den tiende, vi betaler, overvære nadvermøderne og dyrke Gud sammen som en familie. Det forventes, at vi faster sammen og giver et beløb, der svarer til værdien af det, vi har undladt at spise, til biskoppen til gavn for de, der lider nød.

Som en familie bør vi byde hjemmelæggerne velkommen og lytte til deres instruktioner og besvare deres forespørgelser. Motiveret af familiens høje plads ifølge Kirkens trossætninger, skulle vi læse og lære sammen, arbejde sammen, have et fornøjeligt og lykkeligt samvær ved vore måltider, hjælpe hinanden i skolen, Kirken og i samfundet. Vi burde planlægge og glæde os over projekter sammen, skabe en skik og tradition, der vil kunne fortsætte i de kommende generationer.

Alt dette lærer vi og opmuntres til at gøre.

Men det er ikke om pligt eller befa-

ling eller formaning, jeg vil tale nu til morgen, hvor hellige og værdsatte disse ord end er. I stedet vil jeg gerne tale om imødekommen af opfordringer og muligheder, om privilegier, om kærlighed, om taknemmeligt at tage sig tid til at nyde velsignelserne ved vor familie og vort hjem, medens tid er.

Hvor megen glæde går vi glip af, som vi kunne have haft og som det var meningen, vi skulle have haft, glæde, som vi kun kan opleve i vore egne hjem og intet andet sted, kun med vore egne familier og ikke sammen med nogen anden gruppe?

Det er belærende at lægge mærke til sange, som vi synger. De små børn synger: „Jeg er Guds kære barn, og Han har sendt mig her, har givet mig et jordisk hjem med Far og Mor så kær.“ Vore vidunderlige unge mennesker synger, akkurat som de har sunget til vidnesbyrdsrådet i morges, de synger også andre sange: „... På den grund, som fædrene lagde for os at bygge på. En grundvold af pligt og ære, af tro på den sande Gud.“ Vore syngende mødre synger: „Elsker hverandre“ til dens pragtfulde musik, og vi synger allesammen „I et kærligt hjem“.

Båndene mellem Gud og mellem mennesker er evige. Vore hjem er tilflugtssteder fra verden og dens anliggender. Vore familier er vore håbs evige kerne. Vor kærlighed er den nænsomme tråd, der binder os til en evig, skabende, voksende helhed. Dette er, hvad vi tror på og prædiker. Kan vi gøre noget mere for at nyde velsignelserne af disse begreber i vort liv, i vore hjem og i vore familier? Kan vi, medens der er tid bedre praktisere, hvad vi prædiker? Matthew Arnold (Engelsk forfatter,

digter 1822-1888) — skrev i Empedocles om Etna:

„Vi ønsker indre fred, men vil ikke søge i os selv“

Må hver af os denne morgenstund et øjeblik se ind i os selv og på vort hjem og familie, medens jeg giver jer et par lykkelige eksempler på, det jeg taler om.

For omkring tolv år siden blev jeg tidligt om morgenen ringet op af en god ven, som er læge. Han bad mig komme til hospitalet for sammen med ham at salve hans spæde søn, der lige var blevet født og som kæmpede for sit liv. Vi rakte vore hænder ind i kuvøsen og lagde dem på denne lille bitte dreng og bad, vi sad så og ventede sammen med barnets moder, medens han kom sig. Vi var der, da børnelægen kom for at meddele, at han ville klare sig. Han kom igennem denne svære prøvelse med en god forstand og en stærk, ukuelig ånd. Kun et par ben, der ikke er helt så stærke, som de engang vil være, er tilbage som et minde for Larry om, hvor velsignet han er ved at være i live.

For nylig vendte denne lille dreng, Larrys større broder hjem efter at have udført en hæderlig mission for Herren i det fremmede. En indsigtfuld onkel, der var vidne til genforeningen i lufthavnen, skrev et brev til Larry, som jeg havde det privilegium at læse. Jeg spurgte om jeg måtte få lov til at citere det, og det har jeg fået tiladelse til. Jeg vil gerne have, at I skal høre om en sidste dages hellig dreng, der lige er blevet ordineret til diakon, og som forsøger at praktisere, hvad vi prædiker.

„Kære Larry“, stod der i brevet. „I går fik jeg tårer i øjnene og det var ikke på grund af røg. Det var mere end det, et billede, som jeg aldrig vil glemme, blev prentet ind i min hukommelse. Det er kun rimeligt, at jeg takker dig for klumpen i halsen, tårerne og billedet af en dejlig dreng ved navn Larry Ellsworth, som gav mig alle disse tre ting... og han vidste det ikke engang eller spurgte mig, hvad der var i vejen.

Det begyndte, da han stod og ventede på, at hans broder skulle vende tilbage efter at have tjent sin him-

melske Fader som missionær gennem to år i et fjært land, der hedder Chile. Man kunne se, at de to år havde været lange for denne dreng, længere end for nogen anden. Han var så spændt, så bleg så optaget af blot at holde udgik og vente. Og så det at se hans ansigt lyse op, da han så sin broder igen. Det var søm en blitzlampe, der lyste op i mørket.

En eller anden hviskede, at denne vidunderlige dreng i to år havde sammenparet sine lo-ører, 25-ører og 1-kroner for at købe sin storebror en basketball... den bedste basketball, han kunne få, til over 200,— kr, fordi han elskede sin broder! Han ville ikke have, at nogen anden skulle være med. Det var hans ide og det var hans gave... han havde kun de penge og kunne have brugt dem til sig selv, men han valgte at bruge dem på en bedre måde, fordi han elskede en anden så højt.

Derpå så jeg denne vidunderlige dreng stå der ved siden af sin broder uden at sige et ord, lykkelig ved blot at se op i hans ansigt, holde

fast på hans ben og se ham hjemmegeren.

Jeg nærer en særlig kærlighed og beundring for begge disse drenge: den store, der rejste bort helt alene for at gøre, hvad der er rigtigt, og den lille broder, der ventede, planlagde og huskede.

Larry, du er en god dreng! Jeg er overbevist om, at du vil blive en stor mand... for du har et stort hjerte og et kærligt sind. Nogle kan løbe hurtigere, springe højere, gå længere og er mere udholdende, blot fordi de har haft det lettere, da de blev født til verden. Det er ikke deres skyld. Men du har mere end de fleste at være taknemmelig for, fordi vor himmelske Fader sendte en af sine udvalgte sønner til at bo i dit lege-me... og det er den, der bor i huset, der gør hele forskellen. Tak for den lektie som en gammel dum onkel lærte i går ved blot at se på dig. Kærlig hilsen din Onkel Dick."

For et par uger siden lyttede jeg til en stavspræsident, der formandede sine medlemmer til at opbygge stærke familier og glæde sig ved dem.

Det var en storslået tale, og højdepunktet i den var for mig hans beretning om familiens skitur, da deres fire-årige ville gå op på toppen sammen med resten af familien og løbe på ski ned. Da de kom derop, opdagede de, at bakken var en smule for stejl for den fire-åriges alder og kunnen, han ville trimle hele vejen ned, hvis han prøvede at stå på sine ski. Moderen begyndte at ledsage sin lille søn ned at bakken, men hendes teenage-søn overtog det frivilligt og lodsede kærligt sin lillebroder ned i stedet for selv at suse ned, som han kunne have gjort. Han opgav et hurtigt løb ned ad bjerget og velsignede en hel familie med en dejlig ånd af kærlighed, omsorg og påskønnelse. Blandt de mange, der på vidunderlig vis praktiserer, hvad vi prædiker, er der en anden, som jeg et øjeblik vil tale om nu til morgen. Gennem de sidste mange år er der i vort hjem regelmæssigt kommet en ganske særlig mand som vor hjemmelærer. Han er kommet sammen med en dejlig søn, der som Larry i brevet havde det vanskeligt ved fødslen og som

har haft nogle store problemer at slås med. Faderen og sønnen har mange gange siddet side om side i vort hjem, trykket hinanden i hænderne, siddet arm i arm, med en hånd på den andens knæ og talt og altid uden ord udtrykt en gensidig kærlighed. Hvor vi dog beundrer denne mand og hans elskede søn. Dette er nogle af de enkle akkorder, der gør et hjem harmonisk og lykkeligt. Venlighed, opmærksomhed, høflighed, omsorg, latter, uselviskhed, bøn, betænksomhed, at gøre noget for hinanden, tilgive hverandre, støtte og elske hinanden — dette er noter, der skaber familiesymfoni, man lykkeligt vil kunne glæde sig over og som vil blive husket for evigt. Hvis en familie mister sine skattede menneskelige værdier og forringes til blot at se ud som en familie, har den mistet det, som en familie står for. Ligeegyldigt hvilke forandringer der siges at have fundet sted i vor tid, har familien fået det vigtigste formål af alle — at opfylde og tilfredsstille familiemedlemmernes grundlæggende følelsesmæssige og åndelige behov. I hver tidsalder er der en, som har skrevet om samfundet, at det er et „stykke vævet stof, hvori familien udgør hovedtråden“. I hjemmet, og kærligheden ligger de kræfter, der opfylder den enkeltes og samfundets liv; ja i sandhed de kræfter, der kan forløse vor plagede verden og give den evig fred. Børn skal have tryghed og opdragelse. Kun i hjemmet kan børnene få den sikkerhed og den kærlighed og vejledning de har brug for, for at leve livet, og kun forældre med en oprigtig kærlighed kan imødekomme disse behov. Men det må være mere end en kærlighed, man prædiker om eller erklærer at besidde; det skal være i kærlighed man giver af sin tid, bruger sine anstrengelser, lytter tålmodigt, giver åbent, tilgiver gavmildt, „tilvebringer de skønne ting, der er en pryde og en fryd, og som gør familielivets slægtsbånd smukke.“ Men jeg må i dag tilføje, at jeg ikke taler ved autoritet eller fra autoritet

men med autoritet, for jeg ved selv, at disse ting er sande. Jeg ved, at de er sande, fordi jeg har erfaret det og jeg har levet i det. Det hjem, som jeg voksede op i, havde den kærlighed, som jeg taler om, selvom der kun var få materielle ting. Jeg håber og beder til, at vort lykkelige hjem har gjort det ligeså godt. Naturligvis har det, som jeg har sagt i dag, delvist været til mig selv og vores egen familie, for vi har stadig det privilegium og den velsignelse at kunne stræbe fremad. Jeg er taknemmelig og takker Herren derfor. Jeg kender ikke et større ridderslag i dette liv og tror heller ikke, at der findes noget større, end en seddel fra et seks-årigt barn, hvorpå der står: „Ved du hvad Mor? Jeg elsker dig!“

eller en teen-agers smukke gave: „Far, du er min ven og jeg vil altid elske dig,“ eller fra en far eller mor til en elsket søn eller datter: „Jeg elsker dig. Jeg er stolt af dig.“ Motiverer dette os ikke til et ønske om at være, hvad vi kan blive? Jesus sagde: „ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.“ (Joh. 13:34). Må Gud hjælpe os, forældre og børn, til at antage de muligheder, som findes i vore hjem og familier for at praktisere, hvad vi prædiker, medens der endnu er tid. Jeg ved, at Evangeliet er sandt, og jeg ved, at Evangeliet indbefatter det, som Han har lært os om vort forhold til hverandre i vore hjem og familier. I Jesu Kristi navn. Amen. ○

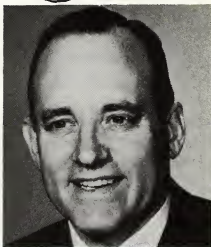
*Musikalsk familie på besøg
Knap 100 mennesker, — søskende, undersøgere, venner, musiklærere m. v. — havde fundet vej til Kgl. Musik konservatoriets koncertsal mandag den 20. september, hvor The Phelps Family Musicians afholdt koncert. Koncerten var kommet i stand ved samarbejde mellem elevforeningen på konservatoriet og Missionens PR-afdeling.
De alt for få tilstedeværende fik en uforglemmelig oplevelse i selskab med en familie så musikalsk at det næsten er utroligt. Tonerne fra violiner, cello og flygel smeltede sammen til vidunderlig musik af de store mestre.
Et dejligt besøg, som vi gerne ser gentaget.
Ved denne lejlighed kom mange sikkert til at holde mere af violinmusik, måske kan det betyde, at vore lokale violinister bliver hørt lidt oftere.*

BØRNE- SIDER

Små børn er værdifulde for vor Fader i Himlen. Han elsker dem og passer på dem med den samme kærlige omsorg, ligemeget hvor de bor eller hvordan de går klædt eller ser ud. Han elsker den mørke, krøllede fijianer og de venlige, festligt klædte børn i Samoa og Tonga og Tahiti, som løber barfodet rundt i deres varme land i Sydhavet. Han elsker de små engelske drenge og piger, der alle er ens klædt i sko-

Mellem venner

AF ÆLDSTE HOWARD W. HUNTER af De Tolvs Råd

len i deres korte bukser, skjorter og slips eller skørter og sweater. Han elsker børnene i Japan, der går klædt i europæisk tøj og altid tager deres sko af, når de træder ind i Kirken. Han elsker de solbrændte børn i Sydamerika, med deres skinnende perler og deres gamle ceremonielle danse. Vor Fader elsker sine børn overalt.

Lad mig vise jer, hvor meget I og alle disse børn ligner hinanden. Det er mandag aften på Tonga og i et hjem eller fale er en tonga-familie ved at forberede sig til familie-hjemmeaften. De har det samme lektiehæfte der, som andre familier har over hele verden. Deres foræl-

dre ønsker ligesom jeres forældre at hjælpe dem til at forstå, hvad en samvittighed er og hvorledes den vejleder dem i deres liv. De elsker at lege, synge og få noget særlig godt at spise. Alle børn elsker den del af familieaftenen.

Når det er sengetid, knæler kærlige forældre i alle lande ned sammen med deres børn for at bede. Det kan være ved en høj, blød fjer-seng oppe i Alperne eller en lille måtte på gulvet i en hytte. Men vor himmelske Fader hører og forstår dem alle.

Børn i Kirken har mulighed for at deltage i Primary og Søndagsskolen. De synger de samme sange og hører de samme lektier overalt i verden. Det er en betagende oplevelse at høre børn i Japan med deres smukke melodiose dialekt synge „Jeg er Guds kære barn“ eller „Kom, kom Guds folk“.

I februar samler børn overalt hvert år deres pennies, pesetos og francs ind til Primary Children's Hospital. To små fire-årige piger, som jeg kender, lavede og solgte små formkager og tjente 1.25 dollar (ca. 11,— kr.) som de gav til børnene på hospitalet. Bestræbelser i lighed med denne forener børn rundt omkring i verden i en god sag.

Børn overalt i verden føler den samme spænding og frygt, når de holder deres første tale i Kirken eller på anden måde deltager på programmet. De oplever alle den samme følelse af tilfredshed og glæde, når programmet er ovre og Mor og Far stolte tager imod dem med et knus, for at fortælle dem, at de har gjort det godt.

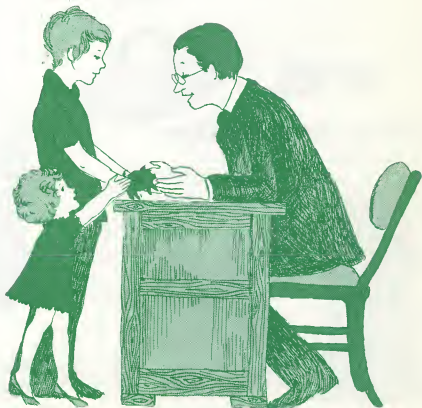
Børn i Kirken bliver døbt, når de er otte år. De bliver måske døbt i en smuk, moderne kakkeltbeklædt døbefont i en smuk, ny bygning eller ved bredden af en isklædt sø eller i et lille vandløb eller en sø. Men deres dåb udføres altid af en, der bærer Guds hellige Præstedømme og det foregår altid ved nedsænkning.

Børn ud over hele verden lærer vel-signelserne ved at betale tiende. Biskopperne elsker børnene og modtager deres tiende-ører med tak og anerkendelse, med viden om den glæde, det giver dem og den villighed, hvormed den gives. Biskopperne prøver altid at finde de bedste lærere til at arbejde i Primary og i Søndagsskolen.

Lærere elsker børn ligesom jeg. Og ligemeget hvor jeg støder på disse små, ser jeg, at de er lige så ivrige, tillidsfulde og trofaste dren-

ge og piger, som dem Jesus talte om, da Han sagde: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til.“ (Se Mark. 10:14, Luk. 18:16)

Gina fra Italien

Af Virginia Sargent

Stuart og mørket

AF WILMA J. BUITELAAR
ILLUSTRERET AF PHYLLIS LUCH

Hver eneste aften ved 19-tiden fik Stuart lyst til at „krybe i et musehul“, så ingen kunne finde ham; for hver eneste aften kl. 19:00 sagde hans moder: „Så er det sengetid!“ Og Stuart hadede sengetid.

Ikke fordi han skulle holde op med at lege med sit tog og sine klodser; heller ikke fordi han så skulle trække i pyjamas, børste tænder og kysse sine forældre godnat.

Han hadede sengetid, fordi han var bange for mørke, bange for de ting, der stod i hans værelse i mørke. Men han havde aldrig fortalt sin moder eller sin fader, at så snart de slukkede lyset, lukkede døren og gik nedenunder, var de ting der — alle vegne omkring ham.

Stuart lukkede øjnene, men det hjalp ikke ret meget, for han vidste, at de var der alligevel, de ting. Så han åbnede øjnene igen og kiggede på dem.

De lignede kæmpestore insekter eller drager eller arige, glubske tigre, eller imfer.

Stuart var mere bange for imfer end for noget som helst andet i verden, for dem havde han selv opfundet. En imf havde tre øjne, horn i panden og langhårede ben ligesom en edderkop. Imfer var de værste af alle slemme ting!

Det var svært for Stuart at falde i

søvn. Han lå og stirrede på de mørke figurer alle vegne rundt i værelset og håbede på, at de ikke kom nærmere.

Endelig faldt han i søvn, og om morgenen var kæmpeinsekterne, dragerne, de glubske, arrige tigre og de tre-øjede imfer med de hårbeklædte ben allesammen væk.

Så en dag kom onkel Bob for at besøge Stuart.

Onkel Bob var så fuld af sjov. Han havde altid et eller andet i lommen til Stuart: det kunne være nogle godter, eller en bog, et spil eller et stykke legetøj; men dennegang var det noget helt andet. Det var noget, der var langt og rundt og hårdt.

Stuart flåede papiret af.

„En lommelygte“ råbte han. „Tusind tak onkel Bob!“

Stuart prøvede sin lygte alle steder i huset: på billederne og lamperne, på planterne, på sofaen, ja, endda på blomsterne i tapetet.

Den lommelygte var den dejligste gave, onkel Bob nogensinde havde haft med. Stuart var så glad for den, så han tog den med i seng. Da Mor slukkede lyset, lukkede døren og gik nedenunder, lod han lygten lyse mod alle de ting, der var i mørket, og han følte sig vældig modig.

Nu!

Nu skulle han se, hvordan de i virkeligheden så ud!

Men der var hverken kæmpeinsekter eller drager eller arrige, glubske tigre at se.

Der var heller ingen imfer!

Der sad kun hans gode, gamle, enøjede teddybjørn, elefanten Jumbo og den hvide kanin af rigtigt skind, og så var der den brune, lådne hund, der kunne gø, når den blev trukket op.

De var jo hans venner allesammen! Stuart gav sig til at le ad sig selv. Han slukkede lommelygten og kig-

gede på de andre ting i mørket, og nu var han overhovedet ikke bange for dem mere.

Han lagde hovedet på puden og smilede ud i mørket.

„Godnat!“ sagde han til alle sine venner — og faldt hurtigt i søvn. ○

Venner i Japan

ILLUSTRERET AV SHERRY THOMPSON

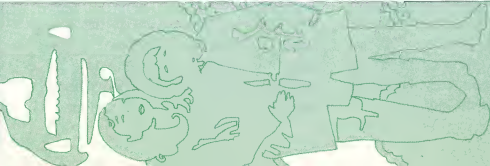

Februar er kold i Japan, som mange andre steder i verden. I byen Sapporo på Japans nordligste halvø, Hokkaido, glæder drengene og pigerne såvel som de voksne sig over kulden, for så ser de frem til den årlige snefestival. Snefigurerne, begrænset til en højde af 10 m, kan være formet som dinosaurer eller personer fra de japanske folkesagn. Soldater fra den nærliggende base hjælper til med at bygge de største snefigurer og under snefestivalen ligner byen et blændende hvidt eventyrland. Japan består af fire hovedøer i Stil-

har noget fortov. Børnene bærer deres madpakker og bøger på ryggen i en lille kasse, der kaldes en obentos.

Japanernes yndlingslege er kakurembo (gemmeleg), fodbold og baseball (beisu-booru). Baseball er deres nationale tidsfordriv. Hele familien elsker at flyve med drager. Den 5. maj er tilegnet denne sport, idet der på den dag hvert år holdes en drengfestival. Hver japansk familie har en fiskedrage vajende fra en bambuspæl på denne dag, og der afholdes mange konkurrencer i drageflyvning. Sommetider konkur-

lehavet — Kvushu, Honshu, Shikoku og Hokkaido — og mange, små øer, og er hjemland for over et hundrede millioner mennesker! Landet er kendt som Nippon eller Nihon, hvilket betyder „Solopgangens land“.

Japanerne elsker alt, hvad der er smukt. Selvom mange personer fra babyer til oldeforeldre måske lever under samme tage, er der i hvert hjem en niche, hvor man kan glæde sig over noget smukt. Japanerne sætter en stor ære i at passe deres haver.

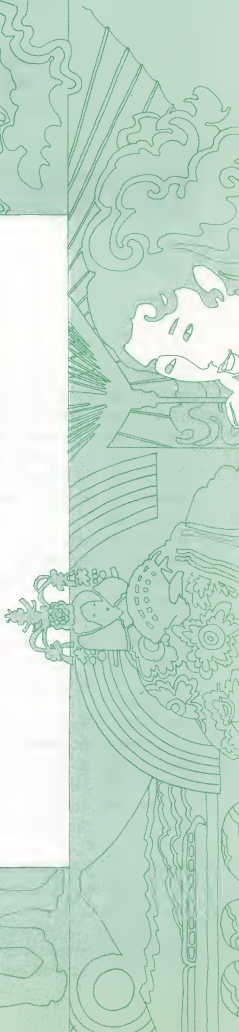
Drenge og piger går i skole i mindst ni år. Når de går til skole, skal de være ekstra forsigtige og passe på kærter og cykler, da mange af gaderne er snævre og ikke

rerer hele landsbyer med hinanden om, hvem der kan bygge og flyve de største drager.

Der er også en særlig dag for pigerne i Japan, det er dukkefestival-dagen, den tredje dag i den tredje måned.

En ganske særlig dag for sidste dages hellige drenge og piger er den dag, hvor de bliver otte år og kan blive døbt. Kirken har nogle få bygninger med døbefonter i Japan. Hvis der ikke findes nogen døbefont, døbes børnene sædvanligvis i en *ofuro* (varmt bad), de offentlige bade, der findes på hoteller, kroer og andre offentlige bygninger. Og sommetider må børnene døbes i haveskolden vand, som denne ø-nation er fuldstændig omgivet af. ○

Jiro og baseball-holdet

AF BERNADINE BEATIE

ILLUSTRERET AF TED NAGATA

Jiro var bedrøvet indvendig, da han sad og så på bilerne, som hastigt kørte forbi hans bedstefars lille *ryokan* (kro) henimod det nye og moderne *hoteru* (hotel) på bjerget. Han så op, da hans bedstemor og bedstefar kom og stillede sig ved siden af ham.

„De standser ikke op“, sagde bedstefaderen sørgmodigt.

„Vor lille *ryokan* er ikke længere moderne.“

„Det er ikke derfor, Bedstefar“, sagde Jiro. „Det er fordi Baseballholdet fra Tokyo bor på det nye *hoteru*. Alle vil se spillerne og tale med dem.“

„Vær ikke bekymret, kære mand“, sagde bedstemoderen mildt. „Vores faste gæster kommer igen til sommer. Vi skal nok klare det“.

Jiro så bekymringen i sin bedstefaders øjne. De havde brug for at gøre forretninger nu, ikke næste sommer. Der var *banto-sans* (tjenerne) der skulle have penge og kokken. Selvom deres kro var lille, var Jiro sikker på, at hvis nogle af de rejsende standsede op bare en gang, ville de komme igen.

„De serverer ikke sådan *sukiyaki* eller *tempura* som vor på *hoteru'en* på bjerget!“ græd Jiro.

„Tak kære sønnesøn“, sagde bedstemoderen. „Men stik af med dig Jiro-san; gå hen til dine venner. Er de ikke ude på træningsbanen for at se Tokyo-holdet spille det mærkelige spil, hvor man slår og løber?“ Jiro måtte smile. „Baseball, Bedstemor. En dag vil du forstå det. En dag vil jeg være den bedste kaster i hele Japan. Du skal sidde sammen med Bedstefar på tilskuerpladserne og se på mig. Jeg vil komme hjem med store sække fyldt med yen og du skal aldrig behøve at bekymre dig mere.“

Bedstemoderen smilede kærligt til Jiro. „Og jeg vil råbe højere end alle de andre. Løb nu og mor dig godt.“

Jiro havde en klump i halsen, da han løb op til træningsbanen. Han ønskede, at han kunne gøre et eller andet for at hjælpe sine bedsteforældre. Pludselig standsede han. Hvis han kunne overtale nogle af baseballspillerne til at spise i hans bedstefaders *ryokan*, ville der kom-

me andre. Men det ville blive svært at trænge igennem de jublende skarer, som altid omringede spillerne. Jiros ven, Toshio, ventede på ham ved siden af træningsbanen.

„Skynd dig. Jiro“, kaldte han, medens hans mørke øjne skinnede ivrigt. „Jeg har et job til os i dag — bat-drenge.“

Jiros hjerte bankede. Det var let at tale med spillerne, for alle mand på holdet var venlige. Men de lo kun og rystede på hovedet, når Jiro høfligt bukkede og fortalte dem om den gode mad på hans bedstefaders ryokan.

På trods af sit dårlige humør, blev Jiro snart interesseret i træningen.

En dag, tænkte han, vil jeg kaste ligesom Metani-san!

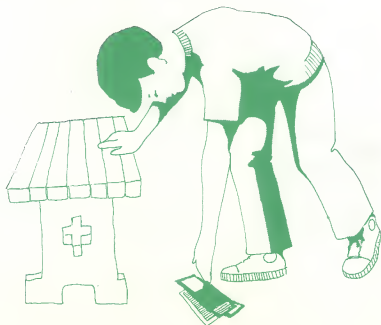
Træningen var næsten forbi, da en bold fløj over hans hoved. Jiro løb efter den og kastede den hårdt og lige hen til Asa Yoshida, en mark-spiller.

„Godt kastet, Jiro!“ råbte Asa. „Måske skriver vi en dag kontrakt med dig.“

„Arigato (mange tak).“ Jiro grinte lykkeligt. „Jeg vil være kaster.“

„Det er godt“. Asa smilede. „Vil du være sød og hente min trøje til mig? Jeg lod den ligge i hytten på den anden side af banen.“

Jiro nikkede og skyndte sig tværs over banen. Han dukkede ind i hyt-

ten og samlede trøjen op. Så fik han øje på en lædertegnebog på gulvet og samlede den op. Han spærrede øjnene op. Tegnebogen var stopfyldt af penge — flere end han nogen sinde havde set — nok, mere end nok til at betale alle *bantosans* og kokken i lang tid.

Jiros hånd rystede, medens han hastigt stoppede tegnebogen i sin lomme. Han kunne give sine bedsteforældre en lille smule hver dag, og fortælle dem, at han havde tjent dem ved at løbe ærinder for baseball-

spillerne. De ville tro ham — alle vidste, at spillerne tjente en masse penge. Men Jiro følte pludselig tomhed i sin mave. Det var ikke, som hvis han tog pengene til sig selv — ikke, som hvis han stjal fra en, der havde brug for penge.

Stjæle! Ordet blev hængende i Jiros tanker. Han rystede på hovedet. Pengene ville bringe skam over ham og skam over hans bedsteforældre. Han tog tegnebogen op af sin lomme og løb tværs over banen henimod Asa Yoshida.

„Her er din trøje“, sagde Jiro. „Og se, jeg fandt denne her.“ Han viste tegnebogen frem.

Asa lo. „Den tilhører Metani. Den fyr! Han taber altid et eller andet. Løb hen til ham med den, men skynd dig, han er på vej herfra.“

Jiro spurtede afsted. „Metani-san!“ råbte han, og løb ud mod gaden, hvor kasteren var ved at stige ind i en bil sammen med flere andre spillere.

Metani trådte et skridt tilbage, da han hørte Jiro.

„Se, det er vores unge ven, hvis bedstefar ejer den fineste *ryokan* i hele Japan.“

Jiro stak Metani tegnebogen i hånden.

„Jeg fandt denne her i skoven.“

„*Arigato*, min unge ven“, sagde Me-

tani, og tog nogle sedler ud af tegnebogen. „Her — en belønning for at give mig den så hurtigt“. Jiro tøvede et øjeblik. Toshio løb hen og stillede sig ved siden af ham. „Tag dem“, hviskede han.

Jiro rystede på hovedet. „Jeg ønsker ikke penge,“ sagde han og bukkede høfligt, som hans bedstemor havde lært ham. „Men hvis du vil være så god at spise på den ydmyge *ryokan*, min bedstefar har, vil jeg være belønnet.“

Metani lo. Han slog hænderne sammen og bukkede. „Jeg kommer i aften og tager flere af mine venner med. Er i parate til, at vi kommer?“ „Ja, Metani-san. Ih, ja!“ råbte Jiro.

Asa Yoshida kørte op ved siden af dem tidsnok til at høre det. „En dag er denn Jiro din rival, Metani.“ Asa lo. „Har han ikke fortalt dig det? Han vil være kaster.“

Metani smilede. „Han ligner en kaster“, sagde han. „Kom i morgen efter skoletid, Jiro. Jeg vil arbejde med dig og dine venner efter træningen.“

Det var lige alt det, at Jiro kunne lade være med at råbe sin glæde op imod himlen. „Vi kommer Metani-san, vi kommer!“ Jiro bukkede dybt.

Huset i træet

Af Judy Capener

En hane, en fisk, en havfrue, et lille hus, et morsomt ansigt, en hånd, en sommerfugl, en fugl, en suppeske, en saltbøsse, et sekstal, en hejre et boldtræ, en larve, et hjerte og bogstavet A er skjult i dette billede.

Kan du finde det hele?

Prik-leg

Af Dick Brown

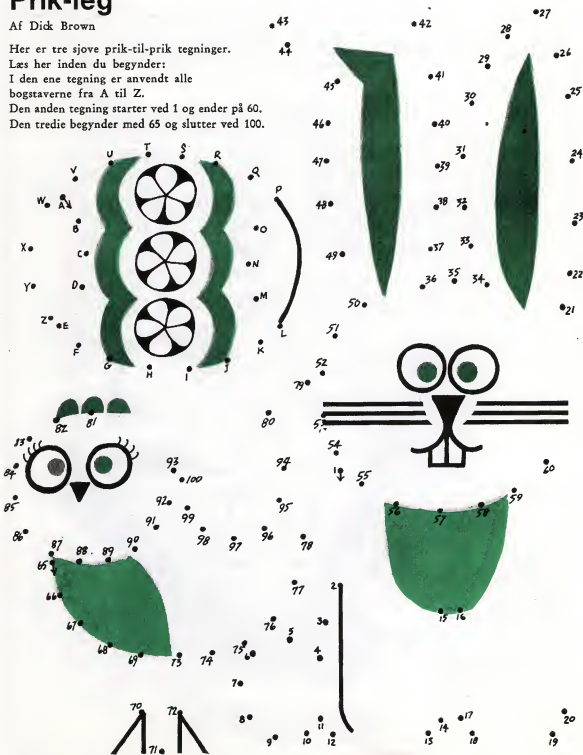
Her er tre sjove prik-til-prik tegninger.

Læs her inden du begynder:

I den ene tegning er anvendt alle bogstaverne fra A til Z.

Den anden tegning starter ved 1 og ender på 60.

Den tredje begynder med 65 og slutter ved 100.

Når du engang omvender dig

PRÆSIDENT S. DILWORTH YOUNG
af De Halvfjerds' Første Råd

Omvendelse giver styrke
og gør, at man beslutter sig til at udbrede værket.

... Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre." Således sagde Herren til Peter, da Han beredte sig og sine apostle til det store offer, Han skulle bringe. Denne udtalelse har sikkert overrasket Peter. I hvert fald ramte den ham, for han sagde: „Herre! med dig er jeg rede til at gå både i fængsel og i døden." Derpå sagde Herren til Peter, at „hanen skal ikke gale i nat, førend du tre gange har nægtet, at du kender mig." (Lukas 22:32-34)

Markus skriver, at Peters lidenskabelige troserklæring gentoges af resten af apostlene med disse ord: „Ganske det samme sagde også alle de andre.“ (Markus 14:31). Og dog, da øjeblikket kom og en tjenestepige anklagede Peter for at være en discipel, nægtede han at kende noget dertil. De resterende ti gjorde, til trods for deres egne erklæringer, heller ikke, som de havde sagt, de ville gøre.

Peter havde været fuldkommen i Herrens tjeneste i tre år. Han havde set, men lod ikke til at forstå, hvad Herren mente med, „når du engang omvender dig.“

Fra nu af skulle tingene blive anderledes. Der skulle ske en korsfæstelse, en af de mest smertefulde henrettelsesmetoder, som mennesket nogensinde har udtænkt, en metode, der tog hårdt på de mennesker, som var vidne til dette. Der skulle komme en opstandelse — den første der nogensinde havde fundet sted på denne jord — og den igen glæde og håb. Herren ville gå bort. Han ville efterlade sit værk i hænderne på de elleve, som hele tiden havde været med Ham — som gennem tre år havde lyttet til Ham, men som ikke fuldstændigt havde forstået, hvad Han mente, havde set Ham blive henrettet og med deres

hænder rørt ved Hans opstandne legeme, og som alligevel ikke ville vide, hvad det var at blive omvendt, førend Helligånden besøgte dem og rørte deres sjæl med levende ild.

Vi ser, hvad der menes med at blive omvendt, ved at sammenligne Peters inspirerende gerninger på pinsedagen, med hans vankelmødige fornægtelse den dag, da de arresterede Herren. Den mand, der stod frem på pinsedagen, var ikke den samme mand, som frygtsomt havde sagt: „Jeg kender ikke det menneske“. (Mark. 14:71). Den Paulus, som efter sin dåb og modtagelse af den Helligånd frejdigt forkyndte sandheden for Agrippa, var en fuldstændig forandret mand i forhold til dengang, han drog mod Damaskus og søgte efter kristne for at udrydde dem.

Peter troede og fornægtede. Peter blev omvendt og „den klippe ... Dødsrigets porte ikke skal få magt over“. (Se Matt. 16:18). Han blev beslutsom, frygtløs, tilskyndet af en indre magt, der var stærk og sand. Paulus forfulgte på grund af vantrø, idet han troede, at han tjente Gud. Paulus blev omvendt og blev ligesom Peter.

Omvendelse giver styrke og gør, at man beslutter sig til at forsvare og

udbrede Herrens værk på Jorden. Denne omvendelse kommer, når man modtager ildsåben, den Helligåndens vidnesbyrd.

Og nu skulle nøglerne til det alt sammen, som Peter allerede havde modtaget, få deres sande betydning for ham. Fra nu af skulle han bære byrden, det fulde ansvar, frembære Herrens værk for alverden. Han skulle lede de andre af De Tolv og missionsarbejdet til både ikke-jøderne og de organiserede grene. Alle elleve havde fået Trøsteren — som de indtil da, ikke havde oplevet — hvorved de kunne belære om alle ting, hvorved alle ting ville blive åbenbaret og uden hvilken, de ikke skulle undervise. (Se L&P 42:14)

De blev pålagt den byrde at skulle undervise verden. Hvad vidste de om verden? Dens udstrækning? Dens grænser? De kendte Rom, men kun af navn. De havde hørt om Athen og Alexandria. De havde noget mere viden om Damaskus og Tyrus, om Efesus og Sidonia. Men Indien eller Kina eller Indonesien, det afrikanske kontinentets umådelige udstrækning eller Europa kendte de naturligvis intet til og kunne ikke engang forestille sig, hvordan det var. De kendte Etiopien fra legenden. Stort set var „verden“

et noget tåget begreb for dem. Alligevel gik de modigt i gang. Anden hviskede og hver eneste af dem følte nu, hvor de var kommet på bølgelængde, at de skulle gå til et sted, det være sig Athen, Efesus eller Rom. Derfra ledte den hviskende stemme dem hver især til et nyt sted. Og til endnu et nyt sted — indtil de må have været omkring i det meste af den da-kendte verden. Vi kender noget om Pauli rejser, fordi en eller anden skrev om dem og fordi fjorten af hans breve er blevet bevaret. Men hvor de øvrige gik hen, kender vi kun fra overleveringer.

I dag er tingene anderledes. Dette er de sidste dage. I dag kender vi missionsmarken. Vi ved hvor hver eneste nation på jorden ligger. Vi har kendskab til de midler, hvorved vi kan komme i forbindelse med hvert eneste land. Vi ved, hvilket klima vi kan regne med at finde og hvordan den øvrige natur er, og vi har transportmidler, hvorved vi kan komme til hvert eneste sted. De elleve apostle vidnede om, at de så Herren stige til Himmels; Joseph Smith vidnede om, at han så Herren stige ned fra Himlen og mere end dette, for han så Faderen stående ved sin elskede og op-højede Søn.

Tidligere læste vi om en engels besøg til Johannes på øen Patmos, men i dag læser vi om mange engels besøg —

om Moroni, om Johannes Døberen, om Peter, Jakob og Johannes og om Moses og Elias og profeten Elias — hver enkelt redegjorde for sine nøgler og gav dem videre til Joseph Smith.

Vi ser med vore egne øjne *begyndelsen* på opfyldelsen af mange fordums profetier og den fuldstændige opfyldelse af andre profetier.

Vi ved, hvordan vi bør gå ud og undervise. Vi ved, hvordan vi kan finde mennesker og bedre deres interesser. Vi ved, hvorledes vi kan gøre brug af gode undervisningsmetoder. Alt, hvad vi nu behøver er, at sørge for, at hver enkelt af os bliver omvendt, rejser os og går fremad i kraft af vor kundskab og ved Anden. I sandhed finder Herrens formaning til Peter: „Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre“, sted i dag. Ligesom den Helligånd blev givet Peter og hans venner på pinsedagen, således er denne guddommelige gave blevet givet os i rigt mål. Vi har lige siden 1830 haft den Helligånds kraft til at vejlede og styrke vore ledere og trofaste medlemmer. Evangeliet er blevet bragt ud gennem utrættelige missionærers og medlemmers brændende vidnesbyrd, indtil vi nu har organiserede enheder af Kirken i mere end to tredjedele af alverdens lande, men der er endnu utallige millioner, som mangler at høre.

Fra 1830 til 1846 var hele familier ind-

draget i arbejdet. De advarede deres naboer; de var alle involveret. En fader forlod hjemmet hvert ledigt minut og gik ud for at undervise og prædike. Børnene hjemme havde deres andel i det, for de måtte arbejde hårdt for at bøde på deres faders fravær.

Efter 1846, da de hellige rejste til Utahs dale, var familierne ikke mere så meget engagerede. Selvom fæderne sommetider gik ud, var det mere almindeligt, at sønnerne gik ud indtil det tyvende århundrede, hvor sønnerne påtog sig hele byrden med at rejse ud. I samme tidsrum begyndte familierne at forstå, at deres opgave var at støtte en missionær, ikke gå ud at hverve og undervise medlemmer eller finde venner.

Nu, hvor vi har fået indført korrelation, er vi vendt tilbage til den originale metode. Familierne involveres. Fader, moder og børn forenes i en stor og ædel bestræbelse på at finde frem til de, der kan overtales til at høre. Og som følge af deres bestræbelser vil den styrke komme, hvormed Peter blev formanet til at arbejde. Når de søger mennesker, som de kan prædike for, vil de selv blive styrket og omvende sig og de vil styrke andre brødre indtil den lykkelige dag kommer, hvor alle mennesker skal se Guds Søns herlighed og være vidne til opfyldelse af Hans ord, at Evangeliet skal rulle frem, indtil det opfylder hele jorden. (L&P 65:2)

De halvfjerds i Kirken er kaldet til dette værk ved åbenbaring, og de, der deltager i dette værk, er blevet udpeget dertil, således at arbejdet kan foregå i orden. I hvert ward skal missionslederen for de halvfjerds planlægge arbejdet og føre tilsyn med dets udførelse under biskoppens ledelse. Hjemmelærerne har et særdeles betydningsfuldt ansvar for at få hver eneste sidste dages hellig familie til at blive venner med naboer, som ikke er medlemmer og overtale disse til at modtage missionærerne. Metoderne er mange, men Evangeliet er til for at frelse menneskesjæle. Omvend jer brødre; gå ud og gør noget. I har Anden; gør det.

(Forts. på side 78)

Nedenstående er uddrag af taler holdt ved møderne på Kirkens regionsgeneralkonference i Manchester i England

Jeg har hørt tåbelige unge piger og mænd sige: „Nå, ja, hvad forkert skulle der være i at tilfredsstille vores drifter, så længe vi ikke skader andre?“ Andre stiller spørgsmål om pornografi og spekulerer over, hvordan man kan afgøre, hvad der er kunst, og hvad der er snavs. Nuvel, Herren har givet os visse sandheder, hvorved vi kan måle ret og uret. Den store profet, Moroni, har sagt: „... Jer er det givet at dømme, så I kan skelne det gode fra det onde; og måden, hvorpå man bør dømme er så klar, at I kan kende den med fuldkommen kundskab, ligesom I skelner dagens lys fra nattens mørke. Thi se, Kristi Ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt; derfor viser jeg jer, hvorledes I bør dømme. Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft; derfor kan I vide med fuldkommen sikkerhed, at det er af Gud.“ (Moro. 7:15-16).

Dette gælder I det verdslige liv såvel som i religiøse sager. Hvis der findes en eller anden lære, der leder en bort fra kundskaben om Gud og Hans Søn, Jesus Kristus, ved man, at den er af det onde. Men hvis den er sand, vil den føre dig henimod antagelsen af Frelseren. Så enkelt er det.

Præsident Harold B. Lee
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Tiende og fasteoffer udgør finansloven i Guds Rige. Præsident Joseph F. Smith har sagt: „Ved dette princip skal denne Kirkes folks loyalitet sættes på prøve. Ved dette princip skal det kendes, hvem der er for Guds Rige, og hvem der er imod det. Ved dette princip skal det kendes, hvis hjerte er besluttet på at gøre Guds vilje.“

Ældste Victor L. Brown
rådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Mine elskede venner, jeg håber, at vi ikke vil støtte det onde. Jeg nærer uvilje eller afsky for udtrykket, „underholdning for voksne.“ Noget lavt og umoralsk og brutalt og ondt, der ikke egner sig for børn, er det passende for voksne? Åh, lad os aldrig hjælpe til med at gøre det onde indbringende ved de bøger, vi køber, de blade, vi læser, de former for underholdning, vi går til, eller på nogen anden måde.

Ældste Richard L. Evans
af De tolv Råd

Der er to bemærkelsesværdige, kortfattede taler i to meget korte sætninger fra Mormons Bog, den ene på omkring otte ord og den anden på fem: „Mennesket er til for at kunne nyde glæde.“ „Ugudelighed har aldrig været lykkelig.“ Jeg ved ikke, hvordan vi skulle kunne holde to taler med færre ord.

Ældste Richard L. Evans
af De tolv Råd

Jeg ved ikke, hvor megen værdi I tillægger en sjæl, men jeg erfarede en begivenhed i Boston. I vinter var det temmelig koldt. Da februar var ved at være til ende, begyndte isen i nogle af floderne og søerne at bryde op. Ubemærket og betemt ikke sensationelt spadserede en lille bastardhund rundt på isen i Boston havn, idet, formoder jeg, den foretog sig, hvad hunde kan lide at gøre, den undersøgte tingene. Da hunden var omkring firehundrede meter fra bredden, begyndte isen at bryde op og fangede den lille fyr i en fælde. Før det gik op for den, sad den hjælpeløs på en isflage, som satte sig i bevægelse. En interesseret passager på Old Mystic Bridge, der så hundens situation, ringede efter brandvæsenet. Brandvæsenet rykkede ud med et antal sammenlængede stiger og andet udstyr; inden historien

nåde sin slutning, havde politikredsen, borgmesterkontoret og adskillige medlemmer af byrådet samlet sig, og hele Boston by kom til for at redde den lille hund. En vidunderlig journalist foretog en sammentælling ved dagens slutning; det havde kostet Boston by 126 000 kr. at redde den lille hund!

Jeg har tænkt over dette i forbindelse med mennesker. Hvilken værdi tillægger I et af Guds åndelige børn? Selvfølgelig er det ubetaleligt.

Præsident Paul H. Dunn
af De Halvfjærds Første Råd

Det er vigtigt, at vi alle hele tiden finder familier, som lærerne kan undervise. Det er det, vore ledere mener, når de igen og igen understreger, at „Ethvert medlem er missionær.“

Præsident Loren C. Dunn
af De Halvfjærds Første Råd

I et land som dette, og i alle andre lande jeg kender noget til, er I med jeres særegne synspunkter i absolut mindretal; en spadseretur ad gaderne i Manchester, London, New York, Buenos Aires, eller andre byer ville virke meget nedslående på jer, medmindre I er bekendte med dette, at Guds værk altid er blevet udført af nogle få der uden tvivl har måttet spadsere hele vejen forbi de nedladende blikke, de hævede øjenbryn, de krusede læber og andres „intelligente“ miner.

Ældste Marion D. Hanks
assistent til De Tolv

Jeg tror i højere grad nu på Åndens kraft, endskønt jeg altid har troet på, at den leder os til det, vi personligt har brug for, hvis vi er påvirkelige og modtagelige.

Ældste Marion D. Hanks
assistent til De Tolv

Som tekst har jeg valgt et vers fra Lære og Pagter: „Den, der modtager min lov og holder den, er min discipel; men den, der siger, at han modtager den og ikke holder den, er ikke min discipel og skal udstødes af jeres midte.“ (L&P 41:5).

Kristi indbydelse til at blive Hans discipel er universel. Han udsender den til enhver. Hans råb og løfte er: „Kom hid til mig, alle I, der er trætte og tyngede af bryder, og jeg vil give jer hvile.“ (Matt. 11:28).

Jesus har ikke hæftet nogen prisseddel på sin indbydelse. Dette betyder selvfølgelig ikke, at der ingen omkostninger er. Der er omkostninger, meget virkelige omkostninger, omkostninger i form af arbejde.

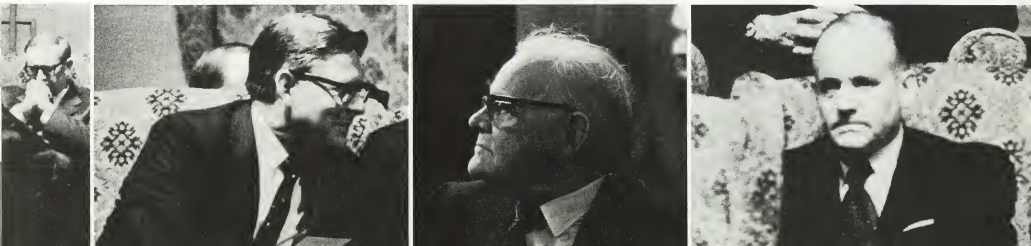
Ældste Marion G. Romney
af De Tolvs Råd

Ethvert medlem er en mulig leder. I dag er han måske en af dem, der følger efter, i morgen en leder. Dette er i sandhed en mulighedsernes kirke. Hver kaldelse tilbyder mulighed for tjeneste. Ofte, når vi får en kaldelse, spørger vi os selv: „Hvorfor har jeg fået denne kaldelse? Der er andre i wardet eller grenen, der er bedre kvalificerede end jeg.“ Men vi må huske på, at Herren kender vore evner og muligheder, bedre end vi selv gør. Derfor kaldes vi ofte til noget, ikke på grund af det, vi er, men på grund af det, vi kan blive.

Ældste Henry D. Taylor
assistent til De Tolv

De særlige talenter, vi er blevet velsignet med, — vor intelligens, vore fysiske evner, tid, penge og de mange muligheder, der tilbydes os —, kommer fra Herren. De er blevet os betroet, for at vi skal bruge dem — ikke for at vi skal tage dem i forvaring eller gemme dem bort, men for at vi skal bruge dem.

Ældste Howard W. Hunter
af De Tolvs Råd

Disse svar er trykt for at give hjælp og udsyn, ikke som udtryk for Kirkens lærdomme.

Spørgsmål & Svar

„Hvordan får jeg mine forældre til at forstå, at jeg har en anden mening om nogle ting, end de har?“

Svar/Broder Eberhard

I almindelighed har forældre og børn altid haft og vil sandsynligvis fortsat have forskellige synspunkter på visse ting. Men husk endelig på, at dine forældre ved dette. Man behøver ikke at gøre dem opmærksom på det. Når der opstår betydelige uoverensstemmelser, er det nødvendigt, at vi stiller dette spørgsmål: Hvordan kan disse uoverensstemmelser løses på bedste måde for de, der er involveret deri?

Nogle uoverensstemmelser kan opstå, fordi forældre kan se den glatte, stenede og ganske svagt afmærkede del af vejen, som du måske ikke kan se. Det har gjort et dybt indtryk på mig at se, hvorledes generation efter generation vokser op og giver udtryk for stor taknemmelighed for deres forældres vise råd og vejledning — og dog var det denne vejledning, der forekom så indskrænkende blot nogle få år tidligere.

Når og hvis der findes alvorlige meningsforskelle kan forældrene og de unge spørge sig selv: Hvad er rigtigt fra Herrens synspunkt? Det kan måske være en hjælp at kende det råd, som Herren i Lære & Pagter 68:25, 28 giver forældrene:

„De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren“. Dette er en befaling til forældrene, „ellers skal synden hvile på forældrenes hoveder.“ Hvis uoverensstemmelserne med jeres forældre kommer af, at I går bort fra Evangeliets lærdomme og skikke, vil samvittighedsfulde forældre være interesseret i at gøre dette klart for jer. Problemet bliver så ikke, at I er uenige med jeres jordiske forældre, men at I er uenige med jeres himmelske Fader og Jesus Kristus.

Her er nogle måder, hvorpå man positivt og til glæde for begge parter kan løse meningsforskelle i en familie.

1. Bed, med et inderligt ønske om at kende Herrens vilje, om, at den Helligånd må hjælpe med at nå frem til en løsning, der er god.
2. Gå af hele hjertet ind for familiehjemmeaftenen i hjemmet, hvor hvert eneste medlem af familien får mulighed for at komme til udtryk med en opbyggende ånd.
3. Hvis der er andre former for uoverensstemmelser, der gør det nødvendigt at diskutere på andre tidspunkter, så bring disse ting frem, når familien har en periode med fred, tilfredshed og lykke.

4. Vær sikker på, at uoverensstemmelserne er større end bagateller, som kun har midlertidig betydning. Ødelæg ikke den kærlighed I har til hverandre over ting, der sandsynligvis ikke vil have nogen betydning for jer om ti år.
5. Hold diskussionerne på det moderate og vent ikke indtil du er vred og ophidset.
6. Lyt til dine forældre. Lad dem tale ud; bed dem så om at høre på dig. Men husk på, at forældre og unge sommetider taler for meget om deres problemer. Tavshed på den rette måde er guld.
7. Lad dine forældre tænke over dine synspunkter. Bed dem ikke om at træffe hastige, uovervejede beslutninger.
8. Når alt andet slår fejl, så vær tålmodig. Hvis du virkelig mener, at du bør forkaste deres råd, så vej og undersøg dine egne slutninger. Jeg har altid fundet, at det var en god ting at tage hver grund, som jeg mener er en god grund for mit synspunkt, og spørge om det virkelig holder stand. Og det gør det sommetider ikke. Du vil sikkert opdage, at dette også gælder for dig, når du undersøger nogle af dine grunde.

melse, der kun udgør 1 % af din totale kontakt med dine forældre og puste den op i en uforholdsmæssig proportion, særlig når I er enige om de resterende 99 %. Hvor er det trist, at nogle unge har gjort dette og har ødelagt deres forhold til dem, der i virkeligheden er deres bedste venner, i særdeleshed i en tid, hvor det er svært at finde, ærlige og evige sande venner. Ernest L. Eberhard, Jr.
 Manager, Aronske Præstedømme afdeling
 Præsiderende Biskopråds kontor

„Bør en pige gå ud med drenge, der ikke er medlemmer af Kirken, hvis hun bor i en lille gren eller ward, hvor der kun er få sidste dages hellige drenge?“

Svar/Søster Romney

At gå ud betyder at blive accepteret af ens jævnaldrende og hjælper en til at vinde ikke alene venner men også tillid. Af personlig erfaring med vore døtre, der boede i et område, hvor der ikke var mange sidste dages hellige drenge, kender jeg følelserne der ligger til grund for et sådan spørgsmål.

En sidste ting: Mit svar her er på et spørgsmål om de uoverensstemmelser, der eksisterer. Det er altid let at se eller mærke nogle af disse uoverensstemmelser. Men glem ikke alt det, som du har sammen med dine forældre — Evangeliet, jeres kærlighed til hinanden, mange gode oplevelser, utallige dejlige timer sammen, mange minder, mange ofre, samme tro og idealer på mange områder. Når du lægger det sammen, vil du blive overrasket over, hvor mange ting du og dine forældre har sammen og er enige om. Det ville være tåbeligt at tage en uoverensstem-

Men i dette tilfælde er hver enkelt piges egne standarder med hensyn til opførsel og hendes mål på langt sigt af allerstørste betydning. At blive viet i vor Herres tempel er noget af det allerstørste en sidste dages hellig pige kan trægte efter og hvis man går ud med en sådan beslutning for øje, kan man gøre drømmen til virkelighed. I ethvert forhold modtager og giver man. De standarder, som en pige holder fast ved, vil blive æret af hendes ven og vil påvirke hans tanker og opførsel. Som Kristi efterfølgere skal vi være

i verden men ikke af verden, og det er vigtigt, at mennesker omkring os er klare over vores opførelse og principper.

Søster Lenore Romney fra
Chevy Chase (Maryland) Ward

„Er der noget forkert ved at drenge har langt hår?“

Svar/Broder Rockwood

Man prøver ofte at sætte en norm for, hvad der er rigtigt og forkert i anliggender, der ikke i virkeligheden er af moralsk art. Hvad angår begreberne rigtigt eller forkert i Guds øjne er hårlængden, skohælene eller en habits udseende ikke af moralsk karakter. Imidlertid kan disse ting dog give et udtryk for den pågældendes holdninger, og hvad han mener om sig selv.

I umindelige tider har ungdommen haft sin egen stil, sommetider meget forskellig og til tider ikke så forskellig fra den voksne generations. Engang var det mølskindsbukser, „anderumper“ og højhælede sko for mænd, mens kvinderne bar lange skørter. Vi fanges alle af de konstante ændringer i moderne med hensyn til tøj, hjem, biler og tusinde andre ting. I dag kan mange, unge mennesker lide at have håret længere og tættere. Også flere voksne bærer tættere og fyldigere hår.

Men i de senere år er langt hår blevet forbundet med revolutionære, ofte højtråbende, protesterende og narkomaner, der gøres for meget ud af i TV og i aviserne. Som et resultat deraf optager andre unge disse afvigende symboler og tilpasser deres liv derefter i et forsøg på at være anderledes. Voksne bedømmer så disse unge til at være en del af den revolutionære gruppe. Andre fra denne gruppe tror måske også, at I er en del af det, de står for og antager, at I er en sympatiffælle, parat til at tage del i deres fanatiske meninger eller narkotiske forsøg.

Det er let at se, at det er det fællesskab der er i udseende, som forårsager problemet. Forældrenes bekymring skabes af mistanke om, at I måske kommer i forbindelse med denne anderledes kultur. Derfor føler de, der er grund til bekymring.

Som sidste dages hellige står både I og jeres forældre for alt, hvad der har „godt lov eller er prisværdigt“. For jeres forældre står langt hår nærmere for ungdommens negative sider end for de positive sider.

Den slags menneskelige udskjelser er som regel et tegn på en form for usikkerhed. Selvfølgelig ville det hjælpe, hvis de voksne forstod, at dette kan være en del af det at blive voksen,

en del af ens ønsker om at finde sin egen duelige værdimåler. Som sidste dages hellige har I imidlertid modtaget Jesu Kristi Evangelium og det har i sig en værdimåler, som i sandhed kan give jer lykke her og for evigt. Enhver af os har brug for at holde os i kontakt med Evangeliets værdimåler, så vi i sandhed bliver „verdens lys“ for dem, der er omkring os og ikke „saltet, der har mistet sin kraft.“

Hvis vi alle vil tænke på Evangeliets rolle og betydning for os og andre, ville sådanne problemer som forskellige hårlængder løses for både voksne og unge; misforståelseskløfter skulle ikke kunne opstå for de, der er indenfor Evangeliets cirkel. Og I vil være i stand til at vælge den stil, som står for det menneske, I ønsker at være.

C. LaVar Rockwood

Direktør for narkotikaafdelingen
Utah Stat-afdelingen for socialtjeneste

„Hvorfor er genealogi så vigtig?“

Svar/Eldste Burton

Genealogi i sig selv er kun vigtig for den sidste dages hellige som et redskab til opnåelse af

noget, der er langt mere betydningsfuldt. Vi tror, at vi er bogstavelige åndelige børn af vor Fader i Himlen og at evige familieband kan eksistere og eksisterer. Vi tror, at familier kan blive bundet sammen ikke blot for dette liv, men for al evighed.

Vi samler vore familieoptegnelser så langt tilbage, som vi kan spore dem for at opfylde disse familieband. Dette er genealogi. Derefter går vi i templet og binder og besegler der de enkelte personer sammen i evige familieband ved udførelsen af Præstedømmets frelsende ordninger, som Gud har foreskrevet det.

Det eneste formål med genealogisk arbejde og tempelarbejde er at bevare familielivet for evigt og binde vore familiedemedlemmer sammen som opstandne, herliggjorte personer i vor himmelske Faders nærhed, Ham vi elsker, ærer og tilbeder.

Som et praktisk efterforskningsredskab er genealogi derfor af betydning som et middel til at opfylde et langt større formål nemlig at binde eller besejle alle dem sammen, som er villige og skikkede, til en stor Guds familie, gennem Jesus Kristus, Hans enbårne Søn. Det er derfor genealogi er så betydningsfuld.

Ældste Theodore M. Burton
Assistent til De Tolvs Råd

„Jeg føler ikke rigtigt, at religion er noget for mig. Så hvad betyder det, at jeg kan lide film, der er forbudt for børn og noveller af en tvivlsom moralsk standard?“

Svar/Broder Bassett

Jeg tror, at mange af os finder det vanskeligt at føle, at religion er noget for os 100 % af tiden.

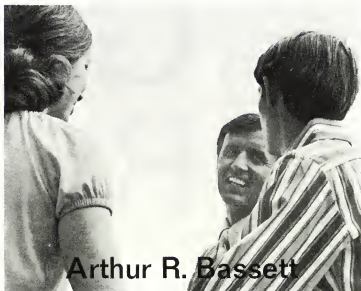

Theodore M. Burton

Sand religion kræver det bedste, vi har i os og en fuldstændig anstrengelse, som det ikke altid er let at yde. Det er en meget menneskelig egenskab, der får os til at føle os mismodige, når det religiøse livs krav begynder at synes for store. For nogle er det måske det beslag, som religionen lægger på deres tid; for andre kommer problemet måske i form af personlige konflikter med en eller anden i Kirken; for atter andre synes måske tiltrækningen fra den forbudne frugt at være næsten for stærk til at modstå. Det kan være vanskeligt på de tidspunkter, hvor man føler sig „ude af form“, at

modstå sådanne følelser af krænkelse eller tiltrækning uden hjælp. Imidlertid har Frelseren givet os hjælp. Han, der med sin fuldstændige opmærksomhed for vores problemer og ligeledes på vore ønsker om at få det bedste i livet, måske er den eneste, der er i stand til at hjælpe os.

Lad os for eksempel se på en af Jesu mest betydningsfulde lærdomme i forbindelse med det problem, der her er bragt frem. Jeg henviser til Hans belæringer om tankens magt og betydning. Da tanken er begyndelsen til vore handlinger, understregede Jesus gentagne gange, at det er nødvendigt, at vi har gode tanker og de rette motiver, hvis vi nogensinde skal få fred med os selv. Enhver handling, der skaber forkerte tanker, indeholder kimen til et ødelægge vor lykke. Det er måske i denne forbindelse, at vi skal være omhyggelige med hensyn til de former for fornøjelse, vi søger, og være opmærksomme på deres mulige påvirkning på vore tanker. Hvis vi søger fuldkommen lykke, må vi se de problemer, der skabes af samtidige standarder i underholdningen og kunsten, lige i øjnene. Mange af de standarder, man kommer ud for i nutidige film og noveller for eksempel, står tydeligtvis i modsætning til Evangeliets tilskyndelser og en efter-

Arthur R. Bassett

givenhed for dem kan være en meget stor del af grunden til, at nogle føler at religion ikke er noget for dem.

I stedet for befinder de sig delte og forvirrede, de ønsker det gode liv, men er også uvillige til at skubbe det tilside, der er i direkte modsætning dertil; de føler sig som oldtidens Augustinus,¹ der bad: „Herre giv mig renhed . . . blot ikke nu, for jeg frygter, at du snart skal høre mig og kurere mig for lysthedens svøbe, som jeg ønsker tilfredsstillet, fremfor slukket.“ (The Confession of St. Augustine, bog VIII) Indre fred flyr

(Forts på side 78)

En af de interessante historier i Det gamle Testamente er historien om Daniels tydning af Nebudkanezars drøm. I sin drøm så kongen en stor statue, der var overordentlig strålende, og hvis udeende var særdeles skrækkeligt. Men en sten, der rullede ned fra et bjerg, knuste statuen i tusinde stykker. (Dan. 2:31-44). Denne oplevelse foruroligede kongen, så han søgte en tydning af sin drøm.

I sin tydning af denne drøm sagde profeten Daniel, at Gud senere hen i tiden ville oprette et rige, der aldrig skulle ødelægges, og det rige ville med tiden opsluge alle andre riger og skulle stå for evigt. Skriften gengiver hans ord således:

„thi du så jo, at en sten reves løs fra klippen, dog ikke ved menneskehænder, og knuste jern, ler, kobber, sølv og guld. En stor Gud har kundgjort kongen, hvad der skal ske herefter; og drømmen er sand og tydningen troværdig.“ (Dan. 2:45).

De fleste religiøse skribenter og i hvert fald alle kristne forfattere antager med rette, at dette rige, der skulle komme, var Jesu Kristi Rige. Der opstår imidlertid det vigtige spørgsmål om, hvornår dette Rige skulle oprettes. De fleste kristne antager, at denne drøm angik det kirkelige rige, der begyndte med Jesu Kristi jordiske tjenestegerning. De glemmer, at kristendommen, som den har været praktiseret gennem århundrederne, har fostret riger snarere end at træde i stedet for dem. Folk glemmer også, at Jesus Kristus selv talte om et frafald, der skulle komme. Idet Jesus taler om de sidste dage, advarer Han:

”Thi falske Messias'er og falske profeter skal fremstå og gøre store tegn og undere for, om det er muligt, at føre endog de udvalgte vild.“ (Matt. 24:24).

Han forudsagde apostlenes død, som vi nu ved, virkelig fandt sted. Før disse apostles udryddelse advarede Paulus sin tids hellige:

„Lad jer ikke straks bringe fra besindelsen eller skræmme hverken ved nogen ånd, noget ord eller noget

brev, der foregives at være fra os, som om Herrens dag var lige forestående. Lad ingen vildlede jer på nogen måde. Først må jo frafaldet komme ...“ (2. Tess. 2:2-3).

Den bogstavelige opfyldelse af de bibelske forudsigelser om et altomfattende frafald ses tydelig ved et eftertænksomt studium af kirkehistorien, så det ikke er til at tage fejl af. Ikke desto mindre må Daniels profetiske tydning af Nebudkanezars drøm med tiden gå i opfyldelse. Spørgsmålet er bare: hvornår?

Der er fra profeten Esajas en beslægtet, profetisk udtalelse, som jeg gerne vil citere nu:

„Det skal ske i de sidste dage, at Herrens huses bjerg, grundfæstet på bjergenes top, skal løfte sig op over højene. Did skal folkene strømme og talrige folkeslag vandre: „Kom, lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier; thi

fra Zion udgår åbenbaring, fra Jerusalem Herrens ord.“ (Esj. 2:2-3).

Det er blevet åbenbaret i disse sidste dage, at Jesu Kristi Rige allerede er blevet genoprettet for mennesket: „Guds riges nøgler er overladt menneskene på jorden, og fra nu af skal evangeliet udgå til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden.“ (L&P 65:2).

Da denne Kirkes første missionærer drog til Canada, prædikede de Jesu Kristi gengivne Evangelium. De kundgjorde store og herlige nyheder om stor glæde, idet de forklarede, hvorledes Gud atter havde talt fra Himmelen. Evangeliets sten blev ikke revet løs af klippen ved noget menneskes hænder. Stenen rullede frem af Gud selv, da Han åbenbarede sig for profeten Joseph Smith, og idet Han pegede på sin søn, sagde:

Guds Rige

ÆLDSTE THEODORE M. BURTON
assistent til De Tolvs Råd

Guds Rige og Hans templer er blevet oprettet i disse sidste dage.

„Denne er min elskede søn, hör ham!“ (Joseph Smith 2:17).

Det var Sønnen Jesus Kristus, der gennem Joseph Smiths person gav mennesket et guddommeligt budskab om genoprettet sandhed og håb. Jesu Kristi Evangelium kom fra „bjerget“. „Bjerget“ er kun en anden måde at omtale Jesu Kristi Rige på. Dette genoprettede Jesu Kristi Rige åbenbares på en tid, da andre riger på jorden var i hurtig opløsning. Der er kun nogle få riger (egl. kongedømmer, OA) tilbage, og disse er hovedsagelig konstitutionelle monarkier. Den dag vil snart komme, da det eneste rige, der overlever, vil være det Jesu Kristi kirkelige Rige, der skal erstatte alle andre riger på jordens overflade.

Da missionærerne forkyndte det sandhedens og håbets budskab i det østlige Canada, hørte min oldefar, Samuel Burton, jr, det. Eftersom det havde en velkendt klang, tog han og

hans familie imod det som evangelisk sandhed. Da de var blevet medlemmer af Kirken, tog han og hans familie afsted for at slutte sig til resten af Kirken i Nauvoo. Før han nåede frem dertil, led Joseph Smith imidlertid martyrdøden; derfor drejede familien mod vest for at slutte sig til Kirken på prærien ved Winter Quarters. Hans elskede hustru, Hannah Shipley Burton, led under rejsens trængsler og døde på sletterne ved Missouriflodens bredder. Den sorgbetyngede mand har uden tvivl klaget højlydt, som så mangen en mand, der har måttet udstå lidelser og trængsler, mens de prøvedes af Herrens. Hvis vi helt forstod Herrens planer, ville vi ikke klage så meget, som vi tit gør, når der kommer trængsler og vi bliver bedt om at ofre noget.

Joseph Smith forstod imidlertid Guds planer bedre end hans samtidige gjorde. Inden sin død profeterede han, at de hellige ville blive drevet til Rocky Mountains og der blive et stort og mægtigt folk. På baggrund af denne profeti synes det utroligt, at de hellige og nogle af deres ledere skulle have forsøgt at flytte andetsteds hen. Jeg har for nylig været på Vancouver Island ud for Canadas vestkyst og fandt, at det var et af de skønneste steder på jorden. Jeg forstår udmærket, hvorfor folk holder af den smukke egn med dens milde klima. I Kirkens første tid, da de hellige søgte efter et nyt hjem, bad de den britiske regering om at lade dem slå sig ned på Vancouver Island. Mange var skuffede og bitre, da anmodningen blev afslået.

Senere hen var der andre medlemmer, der endog forlod Kirken, da Brigham Young afslog deres anmodning om at lede de udvandrede hellige, så de kunne slå sig ned i det smukke, velstående Californien. Hvorfor skulle de standse og slå sig ned i et øde ørkenland på toppen af Rocky Mountains? Fordi Esajas' profeti kun der kunne gå i bogstavelig opfyldelse.

Husk på at bjerget eller Guds Rige skulle grundfæstes på bjergenes top. Det skulle ske på bjerge, som løftede

sig op over højene. Der skulle de hellige samle lærdomme og styrke, og Evangeliet, eller stenen, fra Jesus Kristus skulle rulle ud derfra for at opfylde hele verden. Denne profeti er blevet opfyldt og opfyldes netop nu, da tusinder af missionærer drager ud fra dette samlingssted for at forkynde det guddommelige budskab, at Gud lever og igen har talt fra Himmelen. Hvilke andre steder finder man en så bogstavelig opfyldelse af disse to guddommelige profetier?

Jesu Kristi Evangelium indeholdes i Bibelen, som så sin begyndelse i Jerusalem; altså kom Herrens ord, som de findes i Bibelen, virkelig fra selve den by. Herrens ord er sandelig udgået fra Jerusalem. På den anden side, Herrens ord givet i Lære og Pagter og også åbenbaret ved levende profeter til Jesu Kristi Riges styrelse udgår fra Zion, som findes på dette, det amerikanske, fastland. Men der er endnu en del af denne profeti, der må tages i betragtning, og den angår Jakobs Guds hus. Jakobs hus er Israels børn; men hvad er Jakobs Guds hus? Jo, Jakobs Guds hus består af templer, grundfæstede på bjergene, på toppene af de evige høje. Der har verdens folkeslag samlet sig, og der i Jakobs Guds hus har de lært Guds veje. Da folket nu har modtaget denne magt og styrke, som gives i templerne, er det gået ud fra klippefæstningen for at bringe Evangeliets budskab til hele jorden. Idet der er blevet samlet styrke andre steder, er der blevet bygget templer på andre lokaliteter, og med tiden skal de være at finde overalt på jorden. I disse templer åbenbares yderligere kundskab om Gud og Hans veje. I Jakobs hus modtager Guds børn fornøden åndelig styrke til at leve bedre end de ville have gjort.

Idet vi forstår dette at tage til Jakobs Guds hus for at modtage styrke, så forstår vi også, hvor vigtigt det er at komme til templet jævnligt. Hvis medlemmer, der bærer Præstedømmet forsømmer lejligheden til

regelmæssigt at tage til templet, så afviser de selve den Gud, der har skabt dem, og med hvem de har indgået pagt altid at huske Ham og gå på Hans veje. De pagter, vi indgår i Guds tempel, er så vigtige, at vi ved at krænke dem sætter vor evige frelse på spil. Derfor bør de af Kirkens medlemmer, der bærer Præstedømmet, så tit som muligt tage til templet som enkeltpersoner, med Præstedømmets kvorummer og også med deres koner for at få deres ånd styrket og deres sjæl tilført ny livskraft. Kun ved regelmæssige besøg i templet kan vi holde os vigtigheden af de forpligtelser, vi er gået ind på, om at tjene Herren af hele vort hjerte, kraft, sind og styrke, for øje. (Se L&P 4:2).

Jeg henstiller til alle sidste dages hellige om at huske på disse to stor-slåede profetier. De har stor betydning for hver eneste af os. Bring ved retfærdig levevis så hurtigt som muligt jer selv i stand til at tage til templet, så ofte som det lader sig gøre, for der at tilbede og tjene den sande levende Gud. Jeg henstiller indtrængende til jer, at I for jeres eget velfærd og jeres egen lykkes skyld efterlever de løfter og pagter, I indgår med Herren i hine templer. Som Herren har advaret os: „Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befaleet jer og fordret af jer.“ (L&P 78:7). Ønsker vi at modtage celestiale velsignelser, må vi holde den celestiale lov.

Jeg beder Dem, der endnu ikke er medlemmer af Kirken, om at ransage Deres hjerte. De vil erkende, at det, jeg har sagt om disse stor-slåede profetier, virkelig har en velkendt klang! Disse profetier går i fuldkommen opfyldelse netop nu. Lige for Deres øjne åbenbares Herrens planer for Dem, hvis De bare vil åbne Deres øjne og lægge mærke til, hvad der sker omkring Dem. Spild ikke mere tid med at spekulere og stille spørgsmål, men undersøg disse principper nærmere, og De vil

med Dem selv kende sandheden af det, jeg har sagt. Kom, tilbed sammen med os den eneste sande og levende Gud (Se 1. Tess. 1:9), og gør Dem værdige til at modtage de store velsignelser, som Gud har beredt for Dem i disse sidste dage. Også De kan blive en frelser på Zions Bjerg for Deres familie og venner, mens hin sten, som blev revet løs af bjergtet, dog ikke ved menneskehænder, ruller frem for at fylde hele jorden. At Guds Rige nu er i færd med at vokse under Guds sande profeters lederskab, bevidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ○

(Forts. fra side 69)

Når jeg ser på Det første Præsidentskab og De Tolv, der leder os, ser jeg i deres handlinger resultater af deres omvendelse og vidner for jer om, at de indtager deres pladser ligesom Peter, fyldte og inspirerede af den Helligånd. De er de ledere, som Herren har udpeget i dag. Lad os følge deres ledelse og gennem vor egen omvendelse styrke vore brødre. Jeg ved også, at Herren, Jesus Kristus, leder dette sidste dages værk og at Han lever. Dette er Hans givne Evangelium; jeg vidner derom i Jesu Kristi navn. Amen. ○

(Forts. fra side 75)

og de opdager, at for at genfinde den fred, må de foretage et valg mellem disse to ting. Hvordan finder man så i disse tider styrke til at opgive det, som man nyder så meget? En delvis løsning på vort problem forekommer mig at ligge i en anden af Jesu lærdomme — den betydningsfulde sandhed, at man kan drive dårlige tanker ud med bedre tanker. Jeg mener for eksempel, at enhver der kan lide forbudte film og noveller med tvivlsomme moralske standarder, også vil kunne lide en film af bedre kvalitet eller en bedre novelle, og begge dele kan man finde, hvis man er villig til at søge derefter. Hvorfor så ikke bestemme os for det bedste i os og søge højere former for underholdning og undervisning og derved hæve vore tanker og som følge deraf vort liv, lade vore afslappende stunder blive genskabende og genoplivende stunder. Som Marcus Antonius² for mange århundreder siden sagde: „Din livslykke afhænger af din tankes højhed.“ Mesteren har i vor egen tid tilføjet: „Pryd altid dine tanker med dyd“. (L&P 121:45) I den sidste ende synes dette at være den eneste måde, hvorpå man i sandhed kan føle, at religion er noget for en. Arthur R. Bassett Lektor, instituttet for religion, University of Utah. ○

1 St. Augustine (354-430) kristen biskop, doktor i teologi og filosofi. Født i Nordafrika.
2 Marcus Antonius (143-87 f. K.) romersk statsmand og talar.

Med hver ny uddeling lægges en fornyet vægt på Præstedømmet og alle dets velsignelser.

Alle kan få del i Adams velsignelse

ÆLDSTE ELDRERED G. SMITH,
Kirkens patriark

Efter at Adam og Eva var blevet uddrevet af Edens Have, blev de undervist i Evangeliiets principper og frelsesplanen, den plan, ved hvis hjælp de kunne vende tilbage til deres Fader i Himmelen. De fik også besked om at lære deres børn denne evangeliske plan.

Adam og Evas børn tog i almindelighed ikke mod disse lærdomme — undtagen Abel. Abel blev slået ihjel; siden blev blandt andre børn Set født, og han tog imod Adams belæringer.

Herren lovede Adam, at han skulle få en retfærdig sæd, der ville vare ved til jordens ende, hvilket er optegnet i Mose Bog: „Og på den dag faldt den Helligånd, som vidner om Faderen og Sønnen, på Adam og sagde: . . . at du, selv om du er falden, også kan blive forløst, og hele menneskeslægten, ja, så mange, som vil.“ (Moses 5:9).

I næste kapitel læser vi:

„Nu, det samme præstedømme, som var i begyndelsen, skal også findes ved verdens ende.

Nu, Adam udtalte denne profeti, da han blev drevet af den Helligånd, og der blev ført et slægtsregister over Guds børn.“ (Moses 6:7-8).

Dette blev den kongelige sædsoptegnelse, hvilket i det mindste er en delvis optegnelse om dette løftes opfyldelse. Denne har vi i dag, i det mindste delvis, og den er kendt som Bibelen.

Nutidsåbenbaring siger det på denne måde:

„Denne orden blev indstiftet i Adams dage og gik i arv på følgende måde: Fra Adam til Set, som blev ordineret af Adam i en alder af 69 år og blev velsignet af ham tre år før hans (Adams) død, da han fik den forjættelse af Gud gennem sin fader, at hans efterkommere skulle være Herrens udvalgte, og at de skulle blive bevaret til verdens ende“ (L & P 107: 41-42). (Kursiveringen er forfatterens).

Dette løfte blev gentaget overfor Abraham, der var af Sets slægt:

„Jeg velsigner dem, der velsigner dig, og forbander dem, der forbander dig: i dig skal alle jordens slægter velsignes! (1. Mosebog 12:3).

„Og i din sæd skal alle jordens slægter velsignes, fordi du adlød mig!“ (1. Mosebog 22:18).

Vi har i Abrahams Bog i Den kostelige Perle en udvalgt optegnelse, der beskriver, hvorledes denne velsignelse forholder sig til os i dag. I det Herren taler til Abraham, siger Han:

„Og jeg vil gøre dig til en stor nation, og jeg vil velsigne dig i overmål og gøre dit navn stort blandt alle nationer, og du skal være en velsignelse for din sæd efter dig, så de i deres hænder skal bære denne gerning og dette præstedømme til alle nationer. Og jeg vil velsigne dem gennem dit navn, thi så mange, som antager dette evangelium, skal kaldes efter dit navn og skal regnes blandt din sæd og skal stå op og velsigne dig som deres fader.

Og jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, som forbander

dig, og i dig (det vil sige i dit præstedømme) og i din sæd (det vil sige i dit præstedømme) skal alle jordens slægter velsignes, ja, med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, ja, det evige livs, thi jeg giver dig det løfte, at denne rettedig skal vedblive i dig og i din sæd efter dig (d. v. s. den bogstavelige eller den legemlige sæd.) (Abr. 2:9-11)

Denne velsignelse blev fornyet overfor Isak, Abrahams søn, og derpå overfor Jakob, der blev til Israel, og derpå delt blandt hans tolv sønner, der hver blev til en stamme, og som omtales som Israels stammer.

Når et menneske modtager en patriarkalsk velsignelse, har vedkommende ret til at høre udtalt Israels velsignelser, eller en erklæring om, gennem hvilken af Israels stammer, hans velsignelser skal komme. Dette er retten til velsignelserne for dem, som er optegnet i den ihukommelsesbog, som blev påbegyndt i Adams dage.

Dette betyder ikke, at alle jordens nationer vil blive bogstavelige efterkommere af Abraham, skønt hans sæd måske findes spredt blandt alle nationer, men som der står, skal alle modtage velsignelserne gennem dem, som er Abrahams sæd og skal regnes blandt hans sæd og skal rejse sig og velsigne ham som deres fader. (Se Abr. 2:10).

Hvis medlemmer af Kirken er bogstavelige efterkommere af Abraham, vil de modtage en sådan velsignelse. Hvis de ikke er bogstavelige efterkommere af Abraham og slutter sig til Kirken og modtager Evangeliet, vil de modtage Præstedømmets velsignelser, ja, evigt liv, gennem dem, som er af Israel, eller, som man ville sige, ved adoption.

Altså kan alle nationer og slægter på jorden modtage Evangeliets velsignelser og evigt liv gennem deres trofasthed. For at opfylde dette løfte, der blev givet Adam, er det indlysende nødvendigt at forny Præstedømmets lederskab gennem en Guds profet med forskellige mellemrum ned gennem tiden. Disse mellemrum har fået betegnelsen, uddelinger: fra Adam til Set — til Enok — til Noah — til Abra-

ham — til Moses — til Elias — til Johannes Døberen — til Jesus Kristus — til apostlene, Peter, Jakob og Johannes.

Hver uddeling lægger fornyet vægt på Præstedømmet; en bestyrkelse af den mulighed, mennesket har fået for at modtage velsignelserne gennem Evangeliet ved at øve sig selv i at modstå det ondes magter.

Den sidste uddeling skulle være tidernes fyldes uddeling. Apostlen Paulus beskriver dette i sit brev til efeserne: „da han kundgjorde os sin viljes hemmelighed ifølge den beslutning, som han havde fattet hos sig selv, om den frelsesplan: i tidernes fylde at sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus. (Ef. 1:9-10).

Profeten Joseph Smith udtrykte det på denne måde: „... i tidernes fyldes uddeling består af alle de uddelinger, der nogensinde er givet siden verdens begyndelse indtil nu.“ (Franklin D. Richards, *Compendium*, 1898, side 143), idet dette er den tid, der henvises til som tidens ende for at berede til opkomsten af Herren Jesu Kristi tusindårige regering på denne jord.

Jeg bevidner for jer: dette er den tid. Jesu Kristi Evangelium er her nu med alle Præstedømmets nøgler for at åbne vejen for Hans komme.

Joseph Smith blev kaldet ved åbenbaring, ligesom de forudmuds profeter blev. Johannes Døberen gengav ham og Oliver Cowdery Det aronske Præstedømmes nøgler, fulgt af Peter, Jakob og Johannes, der gengav Det melkisedekske Præstedømmes nøgler. Elias, profeten, vendte tilbage i Kirtland templet og gengav nøglerne til besøgelses velsignelser for de levende og de døde.

Joseph Smith overgav før sin død alle nøglerne til apostlenes kvorum. Disse nøgler, som er Præstedømmets fuldmagt, er således blevet bevaret til nu og skal vedblivende indvarsle vor Herres og Frelseres, Jesu Kristi, tusindårige regering.

Vi indbyder alle til at høre, modtage og slutte sig til dette Evangelium. Denne indbydelse gælder alle nationer og slægter verden over, så at alle

må kunne modtage det evige livs velsignelser og blive optegnet i Lammets ihukommelses bog og få del i de retfærdiges kongelige sæds velsignelser (Se L&P 85:9; Abn. 21:27) ja, det evige livs velsignelser. Jeg bevidner, at dette er Hans Rige, i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Indbinding af Stjernen 1971

STJERNEN for 1971 kan nu indbindes.

Bogbinderen har givet os et meget fordelagtigt tilbud, nemlig kr. 40,00 incl. moms

Denne pris forudsætter imidlertid, at et større antal indbindes på en gang, og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de 12 numre for 1971 til 15. marts 1972. Som tidligere år vil indbindingen kunne leveres i følgende farver: rød, bordeaux, blå, sort, grøn og brun. Husk derfor at anføre hvilken farve der ønskes: Betalingen for indbindingen kan indsendes pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Husk på talønen at skrive „Indbinding“. Girokort kan fås hos Grens-præsidenterne

Pachanee

AF MICKEY GOODWIN

Ross, Beth Ann, Richie, Chris og Sue. Min pen strøg hen over det tomme, hvide papirark og nævnte ubevidst min verden. Derefter begyndte den langsomt på en livsvane — at tegne. Først øjne, vidtåbne og mørke og så, uden tanke på noget bestemt ansigt, øjenbryn over øjnene, korte og høje. Min pen bevægede sig uden forbindelse med nogen bevidst tanke og tegnede en bred, blød næse og under den en tynd mund. Da jeg byttede pen for at lægge skygger på kinderne, blev jeg pludselig klar over, at jeg ikke havde siddet og tegnet et tilfældigt og anonymt ansigtstræk, men der foran mig, sammen med navnene på mine kære, lå et billede af Pachanee. Pachanee, den enkle, den uskyldige. Pachanee, den elskede. Jeg er en fortravlet amerikaner, og den første morgen i det nye hus i Bangkok havde jeg faktisk fart på med at pakke ud og bringe huset i orden. Jeg var

utålmodig med hensyn til heden og de overfyldte gader, det lange ophold i hotellet sammen med børnene, besværet med at finde et hus og nødvendigheden af at få hjælp. Da jeg lukkede op for den, der bankede på døren, var jeg klar til at være korrekt og kort for hovedet. Fordi jeg skulle bo i Thailand, skulle det ikke gå ud over min effektivitet.

„Ja?“ spurgte jeg, da jeg åbnede døren og hun fik et kort glimt af et ungpigeansigt med en hud som muskat og guld. Straks bukkede hun dybt og pressede hænderne mod hinanden under hagen. Hendes milde, stille stemme nåede knapt mine utålmodige øren.

„Sa-wah-de“, sagde hun.

„Hvad er der?“ spurgte jeg, med kun lidt håb om, at hun kunne forstå engelsk.

„Jeg er tjenestepige“ svarede hun og løftede hovedet uden at se på mig. Jeg trådte til side og lod hende komme ind, sikker på at en, der var så spinkel og ung ikke kunne være mig til nogen nytte, men før jeg kunne begynde på den tale, jeg havde forberedt, talte hun igen. „Jeg en god arbejder, meget effektiv.“

Nu kunne jeg ikke få sagt, det jeg ville sige. „Hvad er dit navn?“ spurgte jeg.

„Pachanee“ svarede hun så og så endelig på mig. Jeg blev straks betaget af hendes ansigts umiddelbare renhed og overrasket over at se, at hun var fuldstændig tillidsfuld og ikke spor bange.

„Hvor gammel er du?“

„Treogtyve“, svarede hun. „Jeg bor hos Dem og får syv baht om ugen.“ Det var sket. Jeg var blevet overvundet af hendes ligefremhed.

Jeg viste hende det lille værelse, som vores vært havde sagt ville være tilstrækkelig til vores tjenestepige. Pachanee accepterede på stedet værelset med den hårde seng og det lille skrivebord og det ensomme, gardinløse vindue. Hun lagde sin lille kuffert med sine ejendele på sengen, tog noget frem af den, der lignede et forklæde og stillede sig foran mig,

parat til at gå igang med arbejdet. I al den tid, hun boede hos os, fandt jeg aldrig grund til at se mig om efter nogen, der var bedre.

I de første måneder af Ross' tjenestetid i Thailand havde jeg travlt med børnene, med vores lille gren — mest militærpersoner — og den amerikanske skole. Jeg vidste kun lidt om Pachanee, bortset fra at hendes familie levede oppe nordpå i landet Korat, at hun havde lært at tale engelsk i skolen og at hun var buddhist. Jeg hjalp hende med at dekorere hendes lille værelse og sætte hendes hår, men på en eller anden måde overså jeg udfordringen i hendes religion — ja, jeg ignorerede den faktisk.

Nu synes det mærkeligt, at jeg ikke dengang fangede betydningen af det, men hver gang Pachanee satte sig til at læse for børnene — for at hjælpe hende med det engelske, sagde hun — kom hun til sidst til Skriftens fortællinger. Hun var altid med til familiehjemmeaften og familiebøn, men når vi bad hende om at deltage, smilede hun stille og svarede: „Nej, jeg lytter blot.“

En aften kom en af de unge mænd fra luftvåbnet, Jerry Kirkham, for at spise middag hos os. Efter at børnene havde fået at vide, at Jerry havde udført en mission, begyndte de drilende at kalde ham „Ældste Kirkham“.

Pachanee var både overrasket og nysgerrig med hensyn til deres drilleri. Til sidst henvendte hun sig undskyldende til Jerry og spurgte: „Hvorfor kalder de dig „ældste“? Du ikke gammel.“

Vi lo allesammen; så forklarede Jerry hende, at en ældste er en mand i Jesu Kristi Kirke, som Jesus har givet myndighed til at lede, velsigne og helbrede i sit navn. Pachanee lyttede opmærksomt til hans forklaring og da han var færdig, vendte hun sig mod Ross og spurgte: „Du også ældste?“

Han nikkede, villig til at fortælle hende mere, men hun smilede blot, undskyldte sig og forlod stuen. Der var

intet, der varslede om den virkning, denne korte samtale ville få på os alle.

Selv om Pachanee var mere end tolerant og venlig overfor de ældre børn, Richie og Chris, og lærte dem thailandske lege, sange og skikke, tilbød hun nærmest vores lille blåjede Sue. Jeg kan ikke huske, at jeg nogensinde har set hende bøje sig ned over Sue, derimod lagde hun sig på knæ ved siden af barnet og tog sig af det, når hun bandt hendes snørebånd, knappede hendes tøj eller vaskede hendes hænder. Sue elskede Pachanee. Hun fulgte hende som en hund rundt i huset og haven. Når Pachanee en sjælden gang tog hjem for at besøge sin familie blev den toårige Sue ustandselig ved med at spørge efter Pachanee.

Da vi havde været i Thailand i omkring et år, blev Sue syg. I begyndelsen troede jeg ikke, at det var noget alvorligt — blot feber, der ville gå over i løbet af en dag eller to. Men den fjerde dag blev jeg meget bekymret, da medicinen ikke bragte hendes temperatur ned på et nogenlunde normalt lege. Jeg var virkelig bekymret; Ross ringede så ofte, han kunne og Pachanee foretog tilsyneladende hundredvis af unødvendige besøg til Sues værelse. Den sjette dag kom doktoren igen og undersøgte hende yderligere. Vi besluttede, at Sue skulle indlægges på hospitalet, hvis feberen ikke var væk næste morgen.

Pachanee ville ikke have noget at spise den aften, selvom hun serverede for os, som hun plejede. Da jeg tænkte, at hun måske også var syg, gik jeg tidligt fra bordet og ind på hendes værelse. Men da jeg gik forbi Sues dør, hørte jeg den velkendte og milde lyd af Pachanees stemme, bedende, indtrængende, det lød ikke som den sædvanlige måde, hun plejede at tale med Sue på. Jeg standsede op og gennem forhængen i døren så jeg den spinkle, mørkhårede Pachanee knælende ved siden af Sues seng i bøn.

„I hele mit liv har jeg været en bud-

dhist-pige", sagde hun, „Men nu kender jeg til Jesus. Han siger i bogen: „Bed", så jeg beder. Gør Sue rask. Hun lille, for lille til at blive syg. Du og Jesus gør hende bedre. Jeg ikke buddhist mere, jeg kender Jesus Kristus."

Hun vendte sig om og så mig, men hun var ikke på mindste måde genert over, at jeg fandt hende bedende til min Gud.

„Hvorfor ringe du ikke efter Ældste Kirkham, som bogen siger?" spurgte hun med den eneste utålmodighed, jeg nogensinde har hørt hende give udtryk for . . .

Mine fingre arbejdede stadig med den bløde pen over de male træk i Pachanees billede. Aldrig nogensinde havde der levet et mere vidunderligt Guds barn!

Og ved de gamle væve med de smidige fingre i skyggen af pælehuse, på markedspladser, hvor blomstersælgene står og på rismarkerne med de grønne risskud venter nationen stadig, knælende i Buddhas stille stenskygge — Pachanees folk — Guds sønner og døtre.

Søster Goodwin, medlem af Council Bluffs Ward, Winter Quarters Stake, er mor til otte børn og hustru til en tidligere Air Force officer. Hun underviste i grundskolen før hun blev gift og er nu lærerinde for åndelig livsførelses-lektierne i Hjælpeforeningen.

? ? ? ? ? ? ? ? ?
 ? ?
 ? HAR DU BETALT???? ?
 ? De abonnenter som endnu ikke har betalt for STJERNEN for 1972 bedes gøre det snarest, da leveringen eller vil blive standset fra og med APRIL ?
 ? numret. Da man kun trykker ?
 ? det antal blade, som der er ?
 ? abonnenter til, kan det ikke ?
 ? påregnes, at man senere kan ?
 ? få de manglende numre hvis ?
 ? leveringen er standset. ?
 ? ?
 ? ?
 ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ?

Missionær aflæsninger

Følgende missionærer er den 1. november 1971 blevet hæderligt afløst fra deres arbejde i Den danske Mission:

Richard McAfee fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret

Daryl Peterson fra Sandy, Utah, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret

Lawrence Rasmussen fra Price, Utah, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret

Merlin Søren Hansen fra Pocatello, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Odense

Døde

København

Den 21. august 1971 døde søster **Kirstine Axelsen**, 73 år gammel. Æret være søster Axelsens minde.

Silkeborg

Den 15. oktober 1971 døde søster **Inger Frederikke Charlotté Henriksen**, 72 år gammel. Æret være søster Henriksens minde.

Velsignelser

Aarhus, 2. august 1971:

Kenneth Warren Anderson og Marion Als Andersons søn **Peter Kenneth Anderson** velsignet af sin fader.

5. september 1971:

Ewan Stenholt-Nielsen og Nora Kirstine Kjær Stenholt-Nielsens søn **Heine Bob Stenholt-Nielsen** velsignet af sin fader.

Nordre Gren: 3. oktober 1971:

Bendt Sandholt Jensen og Inga Munck Johannsens datter **Tine Sandholt Jensen** velsignet af sin fader.

Fødselsdage

Stjernen ønsker tillykke til følgende søskende:

Edith Louise Clausen, København, 65 år den 6. februar

Vigora Karoline Andrea Høxbo, Kalundborg, 80 år den 10. februar

Johanne Schmidt, Horsens, 70 år den 11. februar

Minna Petrine Jensen, Odense, 70 år den 11. februar

Henriette Kristine Nielsen, Amager, 75 år den 12. februar

Poul E. Weinreich, København, 75 år den 13. februar

Elna Madsen, Ålborg, 70 år den 13. februar

Ellen Blücher-Mortensen, København, 65 år den 17. februar

Emmy Havmand, Nyborg, 70 år den 18. februar

Dagny Vida Andersen Damm, Aarhus, 75 år den 24. februar

Betty Vilhelmine Olsen, København, 65 år den 24. februar

Karen Olsen Sigersted, Fredericia, 80 år den 27. februar

Vielse

Den 1. maj 1971 viedes i Kirken i Aarhus søster Vera Elisabeth Muss til broder Benny Peter Jensen. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

Ordinationer

Aarhus: 12. september 1971:

Benny Peter Jensen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.

Amager: 19. september 1971:

Dick Egon Greisen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson

Nordre Gren: 19. september 1971:

Kim Bostrup Sørensen ordineret til ældste af broder Arthur Bostrup Sørensen

København: 19. september 1971:

Jørgen Olsen ordineret til ældste af broder Ib Ishøj Hansen

Dåb

Nordre Gren: 22. august 1971:

Birgit Kryger døbt af ældste Jeffrey Clarke, håndspåbyggelse ved broder Verner Korsgaard 29. august 1971:

Hans Christian Nielsen døbt af ældste Richard Thomsen, håndspåbyggelse ved ældste Thomas Farmer.

København: 10. september 1972:

Ebba Thyra Kirstine Jørgensen døbt af broder Hans Christensen, håndspåbyggelse ved broder Bent Diriksen

Carl Frederik Thomsen døbt af broder Benny Lindén, håndspåbyggelse ved ældste Jeffrey Clarke Page

Ulla Bøgh Nielsen døbt af ældste Dana Griffith Morey, håndspåbyggelse ved ældste Donald Leo Shurtz

Vejle: 6. oktober 1971:

Svend Erik Pedersen døbt af ældste Timothy Hess, håndspåbyggelse ved ældste Rodney Beck

Hvor er dit Nineve?

Historien om Jonas i Det gamle Testamente er kun på sider, men indeholder en af de største, tankevækkende beretninger i Bibelen.

Jonas fik af Herren besked om at gå til Nineve og prædike omvendelse i den store, onde by, men Jonas mente han kunne løbe bort fra Herren. Derfor drog han i stedet for til Jafo og købte billet til Tarsis. HVORFOR SKULLE HAN GA TIL NINEVE?

Han betalte sin billet, gik om bord og gik ned i bunden af skibet for at sove. Han troede, at han kunne komme bort fra Herren, men et stærkt uvejr rejste sig, så skibet var ved at gå under, og Jonas vidste, at det var på grund af ham, og derfor bad han dem om at kaste ham over bord for at frelse alle de andre.

De kastede ham virkelig over bord, men her giver Herren ham endnu en chance. (Hvor mange af os har fået den anden og den tredje chance?) Nuvel, historien fortæller, at Herren bød en stor fisk om at sluge Jonas. Han lå i fiskens bug i tre dage og tre nætter. Så blev han kastet op på det tørre land. FRELST? FRELST TIL HVAD? FOR AT GÅ TIL NINEVE, NATURLIGVIS. Herren sagde atter: „Stå op og gå til Nineve, den store stad, og udråb over den, hvad jeg tilsiger dig!“ Og han gjorde det, og 120.000 mennesker lyttede og blev omvendt. Historien er længere (læs den), men jeg vil slutte den her.

Historien fortæller mig, at når Gud kalder os til at gøre noget, gør vi bedst i at gøre det i stedet for at løbe bort fra vort kald finde en Jafo og rejse til Tarsis eller gøre tusind andre ting.

Vi har alle vort Nineve. Vi har alle haft vor store fisk (eller vor anden chance) mange gange. Mit råd til jer er at finde jeres Nineve og tage afsted uden tøven.

Dit Nineve kan være Primary, Søndagsskolen, G.U.F., genealogi, Hjælpeforeningen, præsident for en gren eller et distrikt eller i en af bestyrelserne eller som missionær. For jer, som er overhoveder for familier, er jeres første Nineve naturligvis at sætte jeres EGET HUS I ORDEN. Forfynd Evangeliet for jeres egen familie. Ær jeres Præstedømme.

Fra Missionens Præsidentskab

Hvor mange er ikke gået til Nineve i jeres projekt „HVERT MEDLEM EN MISSIONÆR“? Hvis I ikke føler den indre trang, så tal til Herren om det. I kvorumpræsidenter: Gør I alt hvad I kan for at styrke jeres brødre og deres familier, og gøre de uaktive aktive? Hvad med G.U.F., Hjælpeforeningen, Søndagsskolen og Primary? Giver I missionærerne henvisninger, eller er I på vej til Jafo eller Tarsis, eller prøver at sove i bunden af skibet? Tag det fra mig. Hvis I ikke går til Nineve, vil jeres skib aldrig holde op med at rulle, eller måske endda synke.

Ja, den sikre side er Herrens side. Der er kun en vej for S.D.H.-medlemmer, og det er — at gå til Nineve. Gå derhen i dag. Overgiv jer i Herrens hånd, og ligesom Herren har givet os både to og tre chancer, så skal I også tilgive og elske jeres næste.

Forresten, er vi alle gået til Nineve på det første bud: Elsk Herren, din Gud, af hele dit hjerte, sind, sjæl og styrke og din næste som dig selv? Kom med mig, når vi hver især går til vores særlige Nineve. Det er en glæde og en velsignelse at arbejde for jer.

Jeres hengivne
Paul L. Pehrson,
missionspræsident

Missionærankomster

Følgende missionærer er ankommet til Den danske Mission:

7. juni 1971:

Kurt Henning Andersen fra Odense, beskikket til at arbejde i Silkeborg

4. oktober 1971:

Finn Dalum Larsen fra København, beskikket til at arbejde i Viborg

14. oktober 1971:

Dennis Illum fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Haderslev

Kennet Edward Giessing fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i København

Anders Bruce Nielsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Hareskovby

Russell Ben Rader fra Portland, Oregon, beskikket til at arbejde på Amager

Roger Dean Tulley fra Orem, Utah, beskikket til at arbejde i Gentofte

15. oktober 1971:

Frede Skovbo fra Skive, beskikket til at arbejde i Odense

Fredericia Grens kirkebygning

Fredericia Gren kan nu begynde at bygge den længe planlagte kirkebygning.

Den 4. december 1971 var en stor dag i den danske mission for alle medlemmer, men især for de hellige i Fredericia og dens afhængige gren.

Thi efter 12 lange års venten blev det første spadestik taget på en dejlig grund i den smukke, lille, historiske by, Fredericia.

Skyerne på himlen tydede på regn, men det var opholdsvejrløse lange nok til højtideligheden, da det første spadestik blev taget. Herren ydgodt velsignelser i stedet for regn, medens vi sang og priste vor Himmelske Fader, fordi vi nu ikke længere behøver vente på at påbegynde bygningen af kirken.

Højtideligheden begyndte kl. 9,30, da omkring 50 medlemmer samledes på byggegrunden. Missionspræsident Paul L. Pehrson og hans hustru var tilstede tillige med grenspræsident Niels Klausen og distriktspræsident Knud B. Andersen. Disse brødre og andre hjalp med til at løfte det første spadestik.

Herrøns Ånd var med os, og mange tårer blev uddydt, medens vi sang "Fremad, Herrens stridsmænd". Derefter var der bøn ved broder Wilhelm Hansen og taler af grenspræsident Niels Klausen og distriktspræsident Knud B. Andersen. Så holdt præsident

Pehrson en kort tale og velsignede medlemmerne, hvorefter alle sang „Velsign, o Gud, dit folk“ (og det gør Han i sandhed!), og til sidst sluttede den præsiderende ældste i Haderslev, Peter Christensen, med bøn.

Arbejdet påbegyndtes umiddelbart efter i det dejlige, milde vejr. De der ønsker at bidrage med nogle kroner til bygningen, kan gøre det ved at sende pengene til Missionskontoret med teksten „Jeg ønsker at købe nogle mursten til Fredericia“, efterfulgt af jeres navn. Alle navnene vil blive lagt i en stærk æske, som indmures i hjørnestenen.

De kærligste hilsener til alle Paul L. Pehrson

Velsignelser

København:

7. november 1971:

Preben Stenberg Petersen og Kirsten Hermansen Petersens datter Eva Stenberg Petersen velsignet af broder Vagn Røder.

Nordre Gren:

7. november 1971:

Erik Borup Andersen og Martha Eleonora Andersens to børn Eva Maria Borup Andersen og Jørn Borup Andersen velsignet af henholdsvis Broder Willy Bloch Johansen og broder Henry H. Kofoed.

Fødselsdage

Ella Jensen, Odense - 60 år den 1. marts.
Jens Christian Petersen, Randers, 80 år den 2. marts.

Birgitte Nørskov Rasmussen, Vejle, 75 år den 3. marts.

Sigrid Jensen, Fredericia, 65 år den 3. marts.

Thomas Kristian Kristensen, Randers, 85 år den 4. marts.

Louise Sørensen, København, 85 år den 4. marts.

Ingeborg Johannsen, Aalborg, 70 år den 11. marts.

Anna Andersen, København, 70 år den 11. marts.

Evantæ Hansen, Randers, 70 år den 14. marts.

Agnes Christiansen, Odense, 60 år den 15. marts.

Anna Nielsine Jensen, Odense, 85 år den 17. marts.

Mette Østergård, Randers, 80 år den 17. marts.

Louis Nielsen, København, 70 år den 17. marts.

Edith Jørgensen, Amager, 65 år den 18. marts.

Svend Jensen, København, 70 år den 19. marts.

Hans Jacob Rauff, Grindsted, 80 år den 23. marts.

Svend Holger Sørensen, Odense, 70 år den 26. marts.

Andreas Rohde, Haderslev, 75 år den 30. marts.

Distriktskonference i Nordjylland Distrikt

Konferencen afholdtes den 25. og 26. september 1971 i Aalborg Grens kirkebygning og indledtes med møde for Hjelpeforeningen lørdag eftermiddag, og kl. 18.00 blev der afholdt et Præstedammets møde, hvortil også søstrene var inviteret.

Mødet blev ledet af Distriktspræsident Orla Nielsen, og missionspræsident Paul Pehrson præsiderede. Først blev filmen. „I et kærligt hjem“ vist, den omhandlede hjemmeaftens betydning i familierne. Derefter talte præsident Benny Linden. Han sagde, at Præsident Pehrson hele tiden har prædikeret om kærlighed iblandt os, og at vi skal holde familien samlet i dette liv. Når vi kommer på den anden side er det for sent. Vi skal hjælpe missionærerne til at få flere omvendt.

Derefter fik vi en sang af en herrekvartet: „Der er skønhed her på jord“. Så talte Missionspræsidenten kort og udtrykte sit ønske om at se så mange som muligt til søndagens møder. Derefter klassedeling. Søstrene og brødrene samledes hver for sig til afsluttende møder. Til stede i alt 129.

Kl. 20.00 blev der afholdt koncert. Vi hørte mange pragtfulde sange og musiknumre, både fra Distriktskoret, som solosang og kvartetter. Vi er både stolte og glade over at have så mange musiktalenter i vort distrikt. Til stede ved koncerten var 169.

Søndagens to møder var under ledelse af distriktspræsident Orla Nielsen og under præsidium af missionspræsident Paul L. Pehrson. Formiddagsmødet begyndte kl. 10.00. Efter nogle aflæsninger og opretholdelser af søskende til stillinger i distriktet fik vi en sang af distriktets Hjelpeforeningskor, dirigeret af Str. Karna Petersen.

Præsident Rasmus Jensen fra distriktspræsidentskabet talte om at vi skal arbejde for vor løn og være ærlige. Han sagde, at hvis vi søger at snyde skattevæsenet, så lever vi ikke i overensstemmelse med Evangeliet. Derefter sang koret igen. Str. Inger Hentzen, sekretær i Hjelpeforeningens missionsbestyrelse talte om Hjelpeforeningens opretholdelse. Hun sagde bl. a. at kvinderne skal hjælpe deres mænd gennem faste og bøn, og at ligegyldighed er vor værste fjende.

Derefter fik en tale af en nydøbt broder fra København, Br. Carl Frederik Thomsen. Han sagde, at vi må blive som børn, ellers kan vi ikke komme ind i Guds Rige og at Kristus forventer at vi skal være aktive og kæmpe for Guds sag. Så talte præsident Henning Frederiksen. Han fortalte om sin egen barndom og om at de i deres familie havde familieaften hver aften, fordi de ikke havde råd til at gå ud. Til slut sagde han: „Når vi har opbygget Guds rige er det vores“. Til slut blev tiden overgivet til Missionspræsidenten. Han bad søster Pehrson tale, og hun sagde, at familieaften er det bedste vi har til at opdrage vore børn med. Derefter talte Præsident Pehrson. Han sagde bl. a.: „Vi kan ikke være gode Sidste Dages Hellige, hvis vi tænker dårligt om andre mennesker. Da kan vi ikke have Anden hos os“. Til stede var 211.

Eftermiddagsmødet begyndte kl. 14.00. Først talte præsident Benny Linden, og han bad os om at respektere vore ledere og støtte missionærerne.

Derefter fik vi en meget interessant tale af en nydøbt broder, Br. Holts fra Skive. Han talte om hvilken lykke det havde været for ham at få besøg af missionærerne. Vi hørte derefter fra Str. Alva Kristensen. Hun omtalte nødvendigheden af et godt sammenhold i grenene og bad os om at støtte missionærerne. Så hørte vi fra Distriktspræsident Orla Nielsen, han opfordrede alle fædre til at oplære deres sønner i Præstedammets og bad alle ældsterne om at være kærlige mod deres hustruer.

Til sidst fik missionspræsident Pehrson overladt tiden, og han bad familien Andersens aflægge deres vidnesbyrd, og missionærparret Thorvald Jensen og hans kone fra Randers tog afsked. Til stede var 179.

Der herskede en vidunderlig ånd under alle møderne.

Efterårskonferencen i Fyn-Jylland Distrikt blev under præsidium af missionspræsident Paul L. Pehrson afholdt i Odense Grens Kirkebygning i dagene 11. og 12. september 1971.

Konferencen blev indledt lørdag eftermiddag kl. 16.00 med et lederskabsmøde for Hjelpeforeningens funktionærer og

lærere. Programmet for dette møde var udarbejdet af Hjelpeforeningens Missionsbestyrelse. Blandt de punkter, der var på programmet kan nævnes: Lærertræning, budgetlægning, ideer til arbejdsmeder samt gruppearbejde og aktuelle spørgsmål. Til stede ved lederskabsmødet var 26 stole.

Lørdag aften kl. 19.00 var der 180 til stede ved en dejlig koncert, som Danmarks Mormonkor glædede os med under ledelse af Br. Jørgen Ljungstrøm. Korets program omfattede: „Led os, o du vor Jehova“, „Priser vor Gud“, klaversolo ved Br. Ljungstrøm: Händels „Largo“, „Hellig, hellig“, „De jomfruer kloge“, Vor tak til dig opstige“, solosang ved Str. Gerti Andersen: Den fremmede Gallæter“, „Gode Gud, vor Fader“, „Til hvilens vande“, „Hallelujakor“, „Golgata“ samt „De forløstes sang“. I et kort ophold mellem korets numre talte distriktspræsident Knud B. Andersen. Han takkede korets medlemmer for den åndelige oplevelse en sådan koncert er for os her i Fyn-Jylland Distrikt. Han nævnte de mange muligheder, som Kirken giver os til at arbejde med vore forskellige talenter og sluttede med at bære sit vidnesbyrd.

Lørdag aften kl. 20.45 var der arrangeret et specielt program for vore unge mellem 14 og 26 år. Det var en Fire-side med emnet: „Tempelægteskab“. Dette program var udarbejdet af Præsident Henning Frederiksen fra missionspræsidentskabet.

Søndag morgen kl. 8.00 begyndte Præstedammets møde, hvortil alle vore søstre var inviteret. Det var meningen, at der skulle have været klassedeling midt i mødet, således at der ville have været et program med talere for brødre og søstre hver for sig i sidste halvdel af mødet. En genstridig foldevæg mellem kirkesal og GUFsal ville det dog anderledes. Det blev nødvendigt at udelade klassedelingen og ændre programmet til et fællesmøde.

Vi så først en dejlig instruktiv farvefilm om familiehjemmeaftenprogrammet: „I et kærligt hjem“. Filmen blev kommenteret af Præsident Benny Linden fra missionspræsidentskabet. Derefter talte følgende brødre og søstre: Kvorumspræsident Borge Høvsgaard, Odense, Str. Else Bazals, Odense, kvorumspræsident Carl Johan Grabe, Esbjerg og Str. Grethe Haupt, Odense. Til sidst sang et herre-

kor: „Der er skønhed her på jord”. Til stede var 152.

Konferencens formiddagsmøde begyndte kl. 10.00. Efter åbningssangen og bøn ved Br. Freddy Meinertz talte Str. Ruth Pehrson. Hun udtrykte sin taknemmelighed for familiehemmeaftensprogrammet og opfordrede alle til at lytte til profetens og apostolens anvisninger. Næste taler var distriktspræsident Knud B. Andersen, der talte om hustruens hjælp og hendes betydning for familiehemmeaftensprogrammet.

Hjælpeforeningens distriktskor sang derefter: „O, se hvilken kærlighed”, hvorefter Str. Sonja Lind Jensen, der er præsidentinde for Hjælpeforeningen, talte. Hun sagde i sin tale, at vi må ransage os selv med vort vidnesbyrd, og at det er vor pligt at styrke vore vidnesbyrd.

Br. Orla Knudsen fra Odense spillede nu en violinosol. Han blev akkompagneret af Str. Elisabeth Petersen fra Esbjerg. Derefter forsamlingsang: „Skal vi svigte vore pagter”.

Næste taler var Str. Tove Colvig fra Hjælpeforeningens Missionsbestyrelse. Hun beskrev sin første tid i Hjælpeforeningen i Roskilde og nævnte at Hjælpeforeningen står højer end alle aftenskoler. Ligeledes nævnte hun, at kvinderne i Hjælpeforeningen lærer at forstå Præstedømmet og alle dets velsignelser. Hjælpeforeningens distriktskor sang derefter: „Vi beder Gud for dig”.

Mødets sidste taler var Præsident Benny Linden fra missionspræsidentskabet. Han talte om missionærerne og sagde, at vi har grund til at være taknemmelige for deres arbejde.

Præsident Linden talte også om vore moralbegreber og sagde, at de er uangribelige, og han talte om de forfulgte kristne i det gamle Rom og om de hellige i vor Kirke for 140 år siden. Han sagde, at vi ikke må udsætte at rejse til Templet. Vi skal bære vidnesbyrd for andre, og vi må ikke skamme os ved Evangeliet.

Efter sangen: „Guds ånd som en ild,” sluttede Br. Aage Pedersen med bøn. Til stede var 193.

Konferencens eftermiddagsmøde begyndte kl. 14.00. Efter åbningssangen: „Kom, kom Guds folk” og bøn ved Br. Paul Andersen, orienterede Br. Bent Bisgård om spejderprogrammet i GUF. Derefter

sang og spillede medlemmer af Esbjerg Grens kor: „Gå sammen fremad i troen”.

Mødets første taler var distriktspræsident Knud B. Andersen, der talte om Adam og Eva i Edens Have. Vi er alle som Adam og Eva, der måtte lære at kende forskel på godt og ondt. Han talte også om vor profet, Joseph Fielding Smith, der ikke kender til kompromisser, når det gælder Evangeliet.

Efter en forsamlingsang: „Fremad, Herrens stridsmænd”, talte præsident Henning Frederiksen fra missionspræsidentskabet. Han talte om eksemplets magt. Den, der er bange for sandheden, finder den ikke — den, der ønsker sandheden, finder den. Det er vidunderligt for forældre at opleve, at deres børn får et vidnesbyrd. Præsident Frederiksen sluttede med at bære sit vidnesbyrd.

Odense Grens sangkor sang derefter „Solen fra himlen stråler”. Tiden blev nu overgivet til missionspræsident Paul L. Pehrson, der først kaldte en nydøbt søster fra Horsens Gren op for at bære

sit vidnesbyrd og kaldte derefter på alle missionærerne til at synge: „Jeg går, hvor du sender mig hen, o Gud”.

Missionspræsidenten fortalte derpå forskellige eksempler på, hvordan arbejdet for Kirken har båret frugt i Missionen. Han sagde, at vi trænger til hinanden, og at vi skulle være villige til at lytte til ånden. Missionspræsidenten sluttede med at bære sit vidnesbyrd. Mødet sluttede med sangen: „Priser Profeten”, og bøn ved Br. Orla Knudsen. Til stede var 204.

Det var en dejlig og opbyggelige konference, men der var to ting, der var et skår i glæden. For det første var tilstedeværelses tallene skuffende lave, og for det andet var de to rådgivere i distriktspræsidentskabet, Br. Karl Blohm og Br. Hans Otto Nielsen forhindrede i at være til stede.

Vi må i Fyn-lylland Distrikt fremover søge at motivere vore gode søskende til at slutte bødve op omkring vore distriktskonferencer.

K. A.

Ordinationer

Odense:

5. november 1971:

Niels Marius Høvsigård ordineret til diakon af broder Børge Høvsigård.

Nordre Gren:

31. oktober 1971:

Claus Bo Jørgensen ordineret til diakon af broder Willy Bloch Johansen.

7. november 1971:

Jens Bo Nøddegård Andersen ordineret til diakon af broder Regnar Andersen.

Missionærufrosninger

Den 9. november 1971 er søster Eva King fra Richfield, Idaho blevet hæderligt afløst fra sit arbejde i Den danske Mission efter sidst at have arbejdet i Horsens.

Dåb

Nordre Gren:

16. oktober 1971:

Lonnie Hall døbt af broder Hans Hall, håndspåbyggelse ved samme.

6. november 1971:

Martha Eleonora Andersen døbt af ældste Robert Henkie, håndspåbyggelse ved ældste Ronald Southworth.

Erik Borup Andersen døbt af ældste Thomas Farmer, håndspåbyggelse ved broder Hans Billeskov Jansen.

Amager:

21. oktober 1971:

Pih Hsia Pola Helena Pang døbt af Lee Lars Leif Nielsen, håndspåbyggelse ved samme.

Dødsfald i Amerika

Fra Amerika har vi fået meddelelse om, at broder **Viggo Marius Herman Christensen** er død den 2. december, 77 år gammel, og begravet den 6. december i Salt Lake City. Broder Christensen vil være kendt af mange ældre danske søskende fra den gang han på mæstergyldig måde tog sig af kirkebygningen på Priorvej, inden han og hans hustru, Ellen Christensen, fødte Bisbjerg, emigrerede til Salt Lake City. Søster Christensen vil huskes for sit store arbejde med genealogi. Broder Christensen efterleves af sin hustru, sine to børn, Erik og Lytte, og to børnebørn. Vi udtaler et Æret være broder Christensen mindet!

